

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειμένην ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας — Ἐγκύκλιος ἀρ. 30, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932 —
ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμαὶ 100. Ἐξά-
μηνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατριμ. 50,
Ἀμερικῆς δολλάρια 3. — Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξέμνητοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδέποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'. — Τόμος 42ος

Ἀθῆναι, 19 Ὀκτωβρίου 1935

Ἔτος 57ον. — Ἀριθ. 47

Η ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ ΤΟΥ ΦΑΚΙΡΗ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ΕΥΔΟΧΙΕ DUBUIS

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

Ἡ χαρά του ἦταν μεγάλη ὅταν τὴν πέμπτη ἡμέρα τοῦ ταξιδιοῦ του ἔφτασε στὸ Λουκιμπόρ.

Ἀμέσως ἔτρεξε στὴν παγόδα ποὺ τοῦ εἶπε ὁ καλὸς βραχμάνος γιὰ νὰ δώσῃ τὸ γράμμα στὰ χέρια τοῦ ἱερωμένου ποὺ τὸν σύσταιναν. Μὰ ἐκεῖ τὸν περίμενε μιὰ μεγάλη ἀπαγοήτευση: Ὁ βραχμάνος αὐτὸς ποὺ ἔμελλε νὰ πάῃ στὸ Ζαγκερναούτ εἶχε πεθάνει πρὶν ἀπὸ τρεῖς ἡμέρες!

Τὸ δυστυχισμένον παιδί ξεκίνησε καὶ πάλι, πιδ μελαγχολικὸ ἀπ' ὅ,τι ὅταν εἶχε ἔρθει, πιδ καταβεβλημένο καὶ πιδ ἀπογοητευμένο. Δὲν τοῦ ἔμενε πιά ἄλλος τρόπος—ἀν δὲν ἤθελε νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ ταξίδι του ὁλομόναχος—παρὰ νὰ ἐνωθῇ μὲ τὰ καραβάνια τῶν προσκυνητῶν, ποὺ κάθε μέρα γίνονταν καὶ πιδ πολυάριθμα. Μὰ αἰσθανόταν μεγάλη ἀπέχθεια γι' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα. Οἱ προσκυνητὲς ποὺ πηγαίνουν σὲ γιορτὲς τέτοιου εἶδους, εἶναι τίς περισσότερες φορὲς φανατικοὶ ποὺ ξεσποῦν σὲ κάθε εἶδους ἐκδηλώσεις καὶ υπερβολές. Μὲ φρίκη καὶ ἀηδία ἔφερνε στὸ νοῦ τοῦ ὁ Ντάρλι τίς σκηνὲς ποὺ εἶχε παρακολουθήσει ὅταν πλησίαζαν στὴν Ἑλλόρα καὶ δὲν ἤθελε μὲ κανένα τρόπο νὰ ριψοκινδυνεύσῃ νάντικρύσῃ παρόμοιες ὅταν θάφθαναν στὸ Ζαγκερναούτ τότε θὰ ἔβλεπε ἀρχετέες, θέλοντας καὶ μὴ.

Μὰ δὲν μπορούσε ὅμως καὶ ὁλό-
τελα νὰ ποφύγῃ αὐτοῦ τοῦ εἶδους τοὺς συντρόφους στὸ ταξίδι του.

Ὅσο κόντευαν νὰ φθάσουν, μέλο ποὺ βρίσκονταν ἀκόμη σ' ἐκατὸ χι-
λιόμετρα ἀπόστασι ἀπὸ τὸ Ζαγκερ-
ναούτ, οἱ πιστοὶ ἀρχισαν νὰ πληθαί-
νουν. Στὶς Ἰνδίες, τὴν ἐποχὴ ἐκεί-
νη, οἱ δρόμοι ἦσαν πολὺ λιγροστοὶ καὶ

γι' αὐτὸ ὅσοι ὑπῆρχαν ἦταν πολυ-
σύχναστοι. Ἔτσι ὁ Ντάρλι θέλοντας
καὶ μὴ συνοδοιποροῦσε συχνὰ διη-
τὴν ἡμέρα μὲ ἄλλους προσκυνητὲς
καὶ περνοῦσε τὴ νύχτα μαζί τους στὸ
ἴδιο χάνι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΘ'

Μιὰ ἀνέλπιστη συνάντηση

Μιὰ μέρα ὁ Ντάρλι εἶχε μιὰ συ-
νάντηση ποὺ οὔτε τὴν ἔβαζε ποτὲ μὲ
τὸ μυαλό του:

Θὰ ἦταν μιὰ ὥρα ἀπάνω-κάτω ποὺ
ἀκολουθοῦσε ἕνα καραβάνι προσκυ-
νητῶν. Ἄλλοι ἦταν ὅπως αὐτὸς ἀνε-
βασμένοι ἐπάνω σὲ ἐλέφαντες, ἄλλοι
καθαλικεμμένοι ἐπάνω σ' ἄλογα, σὲ
γαϊδούρια ἢ σὲ μουλάρια, οἱ πε-
ρισσότεροι ὅμως πῆγαιναν μὲ τὰ πό-

δια. Περνοῦσαν ἕνα δάσος ἀπὸ μπα-
μπού, ὅταν ὁ Ντάρλι ἄκουσε νὰ τὸν
φωνάζουν.

Γύρισε τὸ κεφάλι του μὲ ἀπορία.
Ποῖς μπορούσε νὰ γνωρίζῃ τὸνομά
του;

— Μπορεῖς νὰ μοῦ κάνῃς λίγη
θέση αὐτοῦ ἐπάνω ποὺ βρίσκεσαι, ἔ-
κανε αὐτὸς ποὺ τοῦ φώναξε. Μοῦ κά-
θεσαι ἐκεῖ ψηλὰ θρονιασμένος σὰν
βασιλόπουλο, καὶ σὰν βασιλόπουλο,
ἐπανελάβε, τονίζοντας τὰ λόγια του,
ἐνῶ ἐκεῖνοι ποὺ ἴσως-ἴσως ἔχουν τὰ
ἴδια δικαιώματα μαζί σου, ἀναγκά-
ζονται νὰ πηγαίνουν μὲ τὰ πόδια.

— Κεμπέρ! φώναξε ὁ Ντάρλι μὲ
χαρά.

Πολλὲς φορές, ὅστερα ἀπὸ τὴ φρι-
κτὴ ἐκείνη νύχτα ποὺ ὁ φακίρης
Καθατακελοῦ κι' ὁ γιὸς του εἶχαν
χαθεῖ μέσα στὴ μανιασμένη θύελλα,
διωγμένοι ἀπὸ τὸν πατέρα του, ὁ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

— Καλημέρα σας! τί νέα;

(Ἀπὸ τὸ Διεθνὲ Φωτογρ. Διαγωνισμὸ τοῦ Kodak)

Ντάρλι είχε συλλογιστεί αυτούς τους δύο δυστυχισμένους. Τι να είχαν άραγε απογίνει; Δίχως άλλο θα είχαν χαθεί μέσα στη λύσσα των στοιχειών. Και μ' έλο που ο νεαρός Κατρουά δεν είχε κανένα λόγο για να είναι ένθουσιασμένος από τα φερίματα του Κεμπέρ, ωστόσο δεν μπορούσε να υποφέρει την ιδέα πως ο πατέρας του είχε γίνει αίτια του χαμού τους και κατά βάθος μάλιστα ένιωθε και μερικές τύψεις, ώσάν να ήταν κι' αυτός συνένοχος· γι' αυτό αισθάνθηκε μεγάλη ανακούφιση, σάν είδε πως οι φόβοι του ήταν άβάσιμοι. Προθυμοποιήθηκε στη στιγμή να εκτελέσει την επιθυμία του παλιού έχθρου του και να του κάνει θέση επάνω στη χαούντα για να κάτσει κι' αυτός.

— Και πού πώς να νάχουμε ρώτημα; ρώτησε ο Κεμπέρ μόλις έγκαστάθηκε δίπλα του.

— Στο Ζαγκερναούτ, απάντησε ο Ντάρλι.

— Μπα, κι' έμεις τ'ό ίδιο.

— Πηγαίνεις και σ' στο Ζαγκερναούτ;

— Ναι.

— Μόνος σου πηγαίνεις;

— Όχι, ο πατέρας μου τραβάει μπροστά, μαζί με τους άλλους. Από τη βραδυά εκείνη που ο γέρο φακίρης, που καθώς φαίνεται ήταν ο πατέρας σου, μ'αξ πέταξε έξω από το χάνι, έχει γίνει άλλος άνθρωπος. Δεν κάνει τίποτε άλλο παρά να προσεύχεται όλη ώρα. Λέει πως θέλει να εξιλεωθεί. Νά εξιλεωθεί για τί; Δεν ξέρω.

— Πώς τ'α καταφέρατε τότε που βγήκατε έξω στην καταιγίδα;

— Για τον πατέρα μου δεν ξέρω να σου πω τί έκανε. Έμένα όμως με πήρε το ποτάμι και αν δεν με σταματούσε κάποιο δένδρο πεσμένο χάμω, θα είχα πνιγεί στα σίγουρα. Πω-πώ, τί κακός άνθρωπος που είναι εκείνος ο μαχαράγας, ο πατέρας σου.

— Σου απαγορεύω να μιλάς για τον πατέρα μου! Έκανε ο Ντάρλι μ' έξαψη.

— Καλά, βρ' αδερφέ, δεν λέω τίποτε, απάντησε ο Κεμπέρ φοβισμένος μήπως τον διώξει από το καταφύγιό του.

Και ξαπλώθηκε στα μαξιλάρια της χαούντας σάν νάθελε να κοιμηθ'ή, λέγοντας: "Αχ, ψυχή μου, τί ώραϊτα που είναι εδώ!

Τώρα που ο Ντάρλι ησύχασε για την τύχη του Κεμπέρ και του πατέρα του, άρχισε πάλι να νοιώθει την παλιά του δυσπιστία να ξαναγεννιέται. Τι ιδέα ήταν αυτή που του είχε έρθει να ανεβάσει τον Κεμπέρ επάνω

στη χαούντα; Ποιος ξέρει αν δεν μετάνιωνε γι' αυτό το πράγμα;

Δυο-τρεις φορές γύρισε πίσω του για να βεβαιωθεί αν ο Κεμπέρ κοιμάται. Μαζί μ' αυτή την κίνηση όμως θέλα να έρριχνε και κρυφές ματιές στην τσεπίτσα όπου είχε κρυμμένα τα μαργαριτάρια και συλλογίζονταν μήπως ή τσεπίτσα αυτή δεν ήταν και πολύ κατάλληλη για κρύπτη και μήπως θα έπρεπε να κάνει μια καλύτερη.

Μέλο που κρατούσε τα μάτια του κλειστά ο Κεμπέρ δεν κοιμόταν. Κοιτάζοντας ανάμεσα από τα χαμηλωμένα βλέφαρά του, έπιασε τα βλέμματα του Ντάρλι που συχνά-πυκνά καρφώνονταν στο ίδιο σημείο. Δίχως άλλο εκεί μέσα κάτι θα ήταν κρυμμένο που θαξίζε.

Χωρίς να φαντάζεται τί αξία είχε αυτό που ήταν φυλαγμένο μέσα στη χαούντα, ο Κεμπέρ δεν είχε πιά στο μυαλό του παρά μια μονάχα ιδέα: Πώς νάρπάξει αυτό το πράγμα.

Η τύχη, ή κακή τύχη του Ντάρλι τ'άφερε έτσι ώστε ή τσεπίτσα της χαούντας να βρίσκεται κοντά στο χέρι του Κεμπέρ. Ο μικρός περίμενε λίγα λεπτά κι' ύστερα άρχισε νάνασαίνε κανονικά και ήρεμα σάν άνθρωπος που κοιμάται.

Ο Ντάρλι γύρισε άλλη μια φορά και τον κοίταξε.

— Αποκοιμήθηκε, είπε βλέποντάς τον και εξακολούθησε το δρόμο του, μη προσέχοντας πιά τον Κεμπέρ.

Ήταν βυθισμένος σε μελαγχολικούς ρεμβασμούς, όταν ξαφνικά ένιωσε ένα χέρι να σπρώχνει με δύναμη και να τον ρίχνει κάτω από τον Καντούρ, ενώ την ίδια στιγμή ο μικρός Σούδρας πηδούσε από το άλλο μέρος και χανόταν μέσο στο δάσος.

(Ακολουθεί)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Ο ΠΕΤΕΙΝΟΣ

"Έχουμ' ένα πετεινό
Στο κοτέτσι μας κακό,
Που με κάνει να ξυπνώ
Με βαθύ κουκουριό,

Κακορίζικο πουλί,
Πεισματάρικο πολύ,
Που τον ύπνο μου χαλνās
Και την θεία μου ξυπνάς,

Νά με στέλν'η το πρωί
Κάθε μέρα στο σχολείο
Με φωνές και με βοή...
Θά σου κόψω το λαιμό.

Είς τα χέρια μ' αν πιαστής
Θά να ξεπουπουλιστής,
Και με οίξ' η γαμιά
Θά σε φάγω φουρνιστό...
Κι' αν μπουξ'ς, θά λέγω, σήκω
Νά φωνάξ'ς κουκουριό!

ΦΩΤΗΣ ΣΤΕΦΑΝΙΔΗΣ

ΑΡΑΧΝΗ ΚΑΙ ΜΕΛΙΣΣΑ

Βγήκε ή άράχνη, ανάμεσα από δυο μεγάλες πέτρες του τοίχου, που ήταν γύρω στον κήπο, και άρχισε να δουλεύ'η το μισοκαμωμένο της πανί.

Είχε τεντώσει τις χονδρές κλωστές του στημονιού, άλλες στο κλαδί από ένα δενδράκι, που ήταν εκεί κοντά, άλλες στις πέτρες του τοίχου, άλλες σε κάτι ξερά φύλλα καταγής.

Και τώρα έπλεκε το φάδι, άρχίζοντας από τη μέση και φέρνοντας γύρω πρὸς τὰ έξω.

Δούλευε με μεγάλη προσοχή.

Μια μέλισσα πέταξε εκεί κοντά, χώθηκε δόκιλη στο άνοιγμένο άνθος μιας δενδρομολόχας, και άρχισε να ρουφά το μέλι.

Ρούφηξε, ρούφηξε...

Τή στιγμή που θα πετούσε να φύγει, και έτριβε τὰ δυό της όπισω σακουλωτά πόδια, τὸ ένα με τάλλο για να μαξέψει όλη την κίτρινη σκόνη που είχε κολλήσει σ' αυτό, της φωνάξει ή άράχνη:

— Ός πότε πειά θα καταγίνεσαι με τὸ φαγι σου, κυρά Φαγού; Άλλο τίποτε δὲ σε είδα να κάνης στη ζωή σου, παρά να φροντίζης για τὸ φαί.
— Ός πότε πιά;

— Άμ' έσύ τί κάνεις; τή ρωτᾷ ή μέλισσα.

— Εγώ; Πὸς εγώ; Δὲ βλέπεις πὸς καταγίνομαι σ' άλλες εργασίες; Δὲ βλέπει πὸς υφαίνω πανί;

— Μπα! Υφαίνεις πανί; αλήθεια; Και δὲ μου λές, κυρά μου, σὲ τί θά σου χρησιμεύει τὸ πανί;

Στην άράχνη δὲν άρεσε αὐτή ή έρώτηση. Γύρισε λοιπὸν χωριάτικα τή ράχη της, και χώθηκε στην τρύπα του τοίχου μουρμουρίζοντας:

— Σὲ δ.τι χρησιμεύουν συνήθως τὰ πανιά.—Καλή έρώτηση!

Η μέλισσα τράβηξε στη δουλειά της, στο μέλισσι.

Πήγε, άδειασε τὸ μαζεμένο μέλι, έβαλε και την κίτρινη σκόνη στη θέση της, και έπειτα βγήκε να μαξέψει κι' άλλο. Πήγε σὲ ένα άνθισμένο δενδράκι του κήπου, πάλι κοντά στην άράχνη και ρουφούσε από τὰ κίτρινα του άνθη τὸ μέλι.

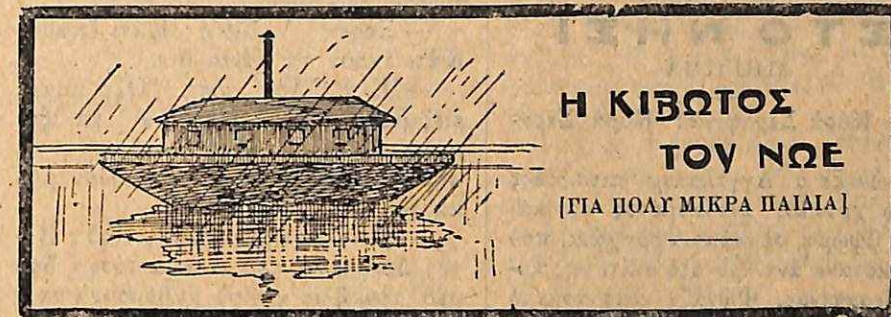
Εκεί που ρουφούσε, θυμήθηκε τις όμιλίες της άράχνης:

— Είδες εκεί την υποκρίτρια; λέγει δυνατά, όσο τὸ θυμοῦμαι φουρκίζομαι!

Ένας τζίτζικας την άκουσε απ' τὸ κλαδί του δένδρου, και της φωνάξει:

— Τί έπαθες, γειτόνισσα; Μὲ παιδὺν τάβαλες;

— Μή ρωτᾷς, φίλε μου, είναι για

ΙΖ'.—Νύχτα με φεγγάρι

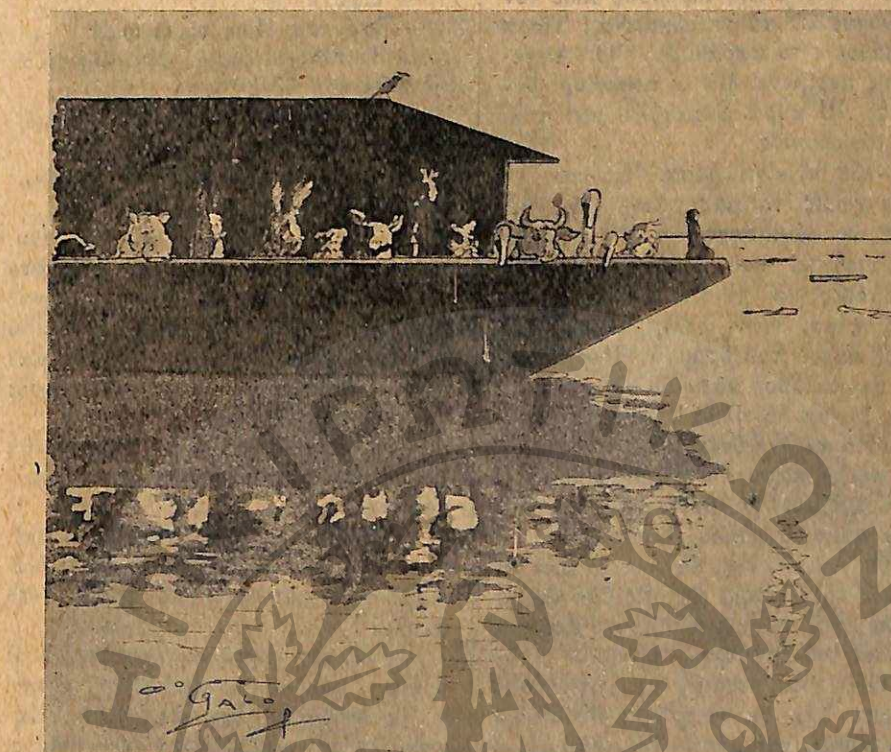
Άληθινά, ή νύχτα ήταν έξοχη. Τ'όλόγεμο φεγγάρι, υψωμένο στον καθαρό ουρανό, φώτιζε μαγικά την άπέραντη θάλασσα. Στο φῶς του τὰ στέρια είχαν σβύσει. Μόνο λίγα έλαμπαν αμυδρά κάτω στα ουρανοθέμελα.

Παντού γαλήνη, ήσυχία, σιωπή.

Τὰ ζῶα άραδιάστηκαν στον έξώστη. Τὸ θέαμα που έβλεπαν τὸς έκανε μεγάλη έντύπωση.

Καταλάβαιναν πὸς μόνο αὐτὰ ζούσαν τώρα πιά στον κόσμο, άπάνω σ' εκείνη την Κιβωτό που τὰ είχε σώσει, κι' αὐτή ή σκέψη τὰ συγκινοῦσε βαθιά. Τί τύχη που την είχαν!

Άξαφνα, στη σκεπή της Κιβωτοῦ πήδησε τὸ ἀηδόνι, στήθηκε κει κι'

έβγαλε μια καθαρή νότα. Ήταν ή αρχή ενός κελαϊδισμού που θά βαστούσε πολύ...

Τὰ ζῶα μαγεύθηκαν, κράτησαν και την άναπνοή τους για νακούνε καλά τὸ τραγούδι του άηδονιού, που ανέβαινε στη φεγγαρόφωτη νύχτα. Μια δόλκερη ώρα κελαϊδούσε από κει πάνω, Έπειτα σάπασε.

Τὰ ζῶα άπέμειναν μαγεμένα. Άγαπούσαν, καταλάβαιναν πολύ τη μουσική, που τὰ συγκινοῦσε ὡς τὰ βαθύτερα της ψυχής τους.

Μερικά δοκίμασαν τώρα, όσο μπορούσαν, να μιμηθούν τις τοίλλες του άηδονιού. Νά, σάν τὸν άνηρωπο, που άμα άκουση ένα ὄραϊο τραγούδι, ύστερα τὸ σιγολέει μονάχος του.

Ός κι' ο γάϊδαρος σηκώθηκε στα δυό του πσινά πόδια, κοίταξε τὸ φεγγάρι και μουρμούριζε νότες διαφορετικές απ' τὰ συνηθισμένα του γκαρίσματα.

Τὸ ίδιο κι' ή γάτα, σιγονιούριζε σὰ να τραγουδοῦσε κι' ο λέοντας, σιγά-σιγά κι' αὐτός, της έκανε μπάσσο.

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Κάποιος συμβουλεύει ν' άφίσουμε τὰ πράγματα να έρχονται μονάχα τους. Άλλά μονάχα τους μπορεί να έρχονται μόνο τὰ κακά. Τὰ καλά πρέπει κανείς να τὰ κυνηγήσει.

Όποιος κυνηγά πολύ τὸ πνεῦμα πιάνει συνήθως τή βλακεία.

ΣΤΟ ΝΗΣΙ ΔΙΗΓΗΜΑ

— Κυρά Σεραφίνα! Κυρά Σεραφίνα!

Φώναξε ο Άγγελάκης, πιτσιρίκος οκτώ χρονών, άνετασμένος σε κάποιο ύψωμα, σε κάποιο βραχάκι, που βρισκότανε αντίκρου στο σπίτι της κυρά-Σεραφίνας. Φώναζε από άρκετη ώρα, μα κανείς δεν τον άκουγε. Στο τέλος πιά, έβγαλε τα δυό του χέρια μπροστά στο στόμα, τέντωσε το λαιμό του και φώναξε μ' όλη του τη δύναμη.

— Κυρά Σεραφίνα! Κυρά Σεραφίνα!... Έεε!... Κυρά Σεραφίνα-νάαααα!...

Οι φλέβες του λαιμού του πεταχτήκανε από τη δύναμη. Τό μουτράκι του κοκκίνησε. Τι δυνατό φωνή που έβγαλε! Κι' ο ίδιος Άγγελάκης θαύμασε! Ήτανε πιά σίγουρος πώς τον άκούσανε απ' τ' σπιτάκι. Νά! Τώρα δά θάνουνε το παράθυρο. Ο Άγγελάκης περίμενε. Μα το παράθυρο δεν άνοιξε. Ή κυρά Σεραφίνα και πάλι δεν τον άκουσε.

— Δέ θα είναι μέσα. Έφυγε. Έφυγε χωρίς να μάς πάρη. Μας γέλασε, συλλογίστηκε.

Κατέβηκε και τράβηξε κατσοφιασμένος για τ' σπίτι του. Καθότανε, πέρα, στην άλλη άκρη. Στο τέλος αυτού του δρόμου. Περπατούσε, περπατούσε και πού να φτάση... Πώς έκαιγε ο ήλιος! Νά είχε τουλάχιστο κανένα δέντρο πού και πού... Νά περνά κάτω απ' τή σκιά του και να δροσίζεται καμμιά στιγμή... Μα ούτε πράσινο φύλλο. Τίποτα.

Ο Άγγελάκης, έβγαλε το μαντήλι και το κράτησε απ' τις δυό άκρες πάνω απ' το κεφάλι του. Κάποια δροσιά τού έρχότανε τώρα.

Ο δρόμος, άφτιχτος, ήταν όλο σκόνη. Όχι σκόνη, χώμα. Τα πόδια του βυθίζονταν μέσα. Τα πέδιλά του γεμίζανε χώμα και δυσκολευόταν στο περπάτημα.

Τέλος έφτασε. Νά το. Φάνηκε το σπίτι. Ο άδελφός του Άγγελάκης, ο Λαλάκης, πού ήτανε κάπου δυό χρόνια μεγαλύτερός του, τον περίμενε απέξω. Και μόλις τον είδε να πλησιάζει, θύμωσε.

— Μα τί γίνηκες, καϊμένε, τόσην ώρα; Απόκανα να σε περιμένω.

Ο Άγγελάκης ακούμπησε στο στύλο της κληματαριάς. Τό μούτρο του ήταν κατακόκκινο. Ο ιδρώτας κυλούσε από πάνω του. Νόμιζε πως πετάγονταν φωτιές από τα μάτια του. Όλα γύρω τ' έβλεπε θολά. Φοβήθηκε.

— Ξέρεις, Λαλάκη; Κάτι έπαθα. Κάτι έχουν τα μάτια μου.

— Έλα. Άστ' αυτά. Όλο πονηριές μου είσαι. Πήγες κι' έπαιξες καλά καλά, με είχες έμένα να σε περιμένω σε βλάχας και τώρα μου κάνεις τ' μισοκακόμοιρο.

— Εγώ έπαιξα; Εγώ; Ποι; Πότε; Δέ φτάνει πού έτρεχα τόσην ώρα μέσ' τόν ήλιο και ου καθόσυνα στόν ήλιο σαν άφέντης;

— Μή φωνάζης, θα μάς άκούση ή μαμμά, λέει τρομαγμένος ο Λαλάκης.

Θά τους άκούση ή μητέρα; Μμμ... Αυτό δεν συμφέρει καθόλου. Άλλιμονό τους αν τούς έβλεπε σ' αυτά τα χάλια. Και μάλιστα τόν Άγγελάκη πού ήτανε άσθενικό παιδί. Και οι δυό ήρθαν άμέσως στα συγκαλά τους.

— Λοιπόν; Τι είπε ή κυρά Σεραφίνα;

— Έφυγε.

— Έφυγε; Πώς τ'ό ξέρεις;

— Τι πώς τ'ό ξέρω; Νά. Φώναξα, φώναξα και δέ βγήκε.

— Μα φώναξες δυνατά; Χτύπησες; Μπήκες μέσα;

— Έβγαλα τ'ό λαιμό μου σου λέω. Δεν είναι κανείς.

— Άντε. Έβγαλες τ'ό λαιμό σου. Καλά. Κατάλαβα. Θα φώναξες από μακριά. Κυρά Σεραφίνα, κυρά Σεραφίνα με τή γατίστικη φωνή σου, πού δεν άκούγεται ούτε δυό βήματα μακριά... Πήγες κοντά; Χτύπησες τήν πόρτα;

— Έσύ θα πήγαινες κοντά; Θα χτύπαγες; Ρωτά θυμωμένος ο Άγγελάκης.

— Νά, λέει ο Λαλάκης με πείσμα. Όχι, νομίζεις πως είμαι νιάνιαιο σαν και σένα να φοβάμει τ'ό σκυλιά!

— Άντε, πήγαινε, λοιπόν, να σε δούμε τί παλληκάρι τής φακής είσαι!

Ο Λαλάκης δεν άπάντησε. Σηκώθηκε μονομιθιά καταφουρκισμένος. Τράβηξε κατά τ'ό σπίτι τής κυρά Σεραφίνας.

Ο μικρός τόν παρακολούθησε λίγο με τ'ό μάτι. Ύστερα πήρ' ένα σκαμνάκι πού ήτανε κει δά και τ'ό έβγαλε μπροστά στο παράθυρο. Άνέθηκε, στάθηκε στα νύχια. Κρυφοκοίταξε από τις γρίλιες. Ώραια. Η μαμμά κοιμότανε ακόμα. Κατέβηκε με προσοχή. Έβγαλε τ'ό χέρι του αντίλιο. Νάτος ο Λαλάκης. Αυτός εκεί κάτω, πέρα, πέρα.

Χωρίς να χάση καιρό ο Άγγελάκης, τ'όβγαλε άμέσως στα πόδια. Μμμ... Τρέχει καλά αυτός ο πιτσιρίκος. Νά τόν βλέπατε! Δεν άργησε να φτάση τόν άδερφό του. Μα ο Λα-

λάκης μήτε γύρισε καν να τόν κοιτάξει. Άκούς εκεί να τόν προσβάλλη, ποιός; Ένα κατοαριδάκι εκεί δά, ένα μωρό, ο Άγγελάκης. Παλληκάρι τής φακής, έ; Καλά. Τώρα θα δη κι' αυτός!

Όταν όμως ο παλληκάρης μας έφτασε στο σπίτι τής κυρά Σεραφίνας, κοντοστάθηκε. Κοίταξε τήν πόρτα, τ'ό παράθυρο και πάλι τήν πόρτα και πάλι τ'ό παράθυρο.

— Κλειστά είναι. Θα έφυγε, είπε.

— Χτύπησε στήν πόρτα, λοιπόν! Έσύ είπες πως θα χτυπήσης. Λέγει ο Άγγελάκης.

Ο Λαλάκης προχώρησε θέλοντας και μή.

Μά δεν πρόφτασε να χτυπήση. Ένα μουγκρητό άκούστηκε.

— Μμμ...

Ύστερα πέντε έξ γαυγητά.

— Γάβ-γάβ! Γάβ γάβ-γάβ!

Μιά άλυσίδα έτριξε.

— Γκρρρ...

Και χάρη! Πετάχτηκε στή σιδερένια πόρτα ένας μεγάλος μαύρος σκύλος.

— Γάβ! Γάβ! Κάτι πατήματα άκουσα έδω κοντά.

— Γάβ! Γάβ! Ποιός ήρθε να μου χαλάση τ'ό ραχάτι;

— Γάβ! Γάβ; Έτοιμος είμαι να τόν άρπάξω στίς δαγκωνιές.

— Γάβ! Μμμ...

Πού είναι ο Λαλάκης;

Πού είναι ο Λαλάκης, τ'ό παλληκάρι, πού θα χτύπαγε άφοβα τήν πόρτα;

Ο Λαλάκης τρέχει κι' ακόμα τρέχει. Από τόν φόβο του μάλιστα και τήν ταραχή του, δεν τράβηξε ίσια πέρα να βρεθ' στο σπίτι, παρά έστριψε σε κάποιο στενό. Τι ώραίο παλληκάρι, έ; Νά φοβήθη τόσο πολύ ένα δεμένο σκύλο; Δεμένο με άλυσίδα!

Α! Μα πόσο δίκαιο θα είχε τώρα ο μικρούλης να τόν κοροϊδέψη!

Έτσι λοιπόν ο Άγγελάκης τράβηξε να τόν προφτάση και να τ'ό τ'ό ψάλλη για τ'ό καλά.

Όταν έφτασε στο στενό πού έστριψε ο άδελφός του, βρέθηκε σ' ένα άνοιχτό μέρος. Ήταν ή πλατεία τού χωριού αυτού τής Κούλουρης. Κάποιος πέτρινος πάγκος βρισκότανε κει στή μέση κι' ένα πλατύφυλλο πλατάνι έρριχνε τή δροσερή σκιά του και πολύ κοντά στο δέντρο, τ'ό μεγάλο πηγάδι τού χωριού. Τήν ώρα αυτή στο πεζούλι τού πηγαδιού καθότανε μιά συντροφιά από χωριατόπαιδα. Φκίνονταν πως είχανε σπουδαία συζήτηση. Ο φίλος μας τ'ό είδε να μιλάνε και να χειρονομούν όλα μαζί. Ο Λαλάκης στεκότανε παρά-

μερα ντροπαλός. Ο φίλος όμως πλησίασε με θάρρος και στάθηκε μπροστά τους. Όλα τα παιδιά μαζί γυρίσανε και τόν κοιτάξανε. Σωπάσανε. Ποιός ήταν αυτός; Τι ήθελε στή συντροφιά τους;

— Τράβα στή δουλειά σου, σύ. Τι γυρεύεις έδω πέρα; λέγει θυμωμένο τ'ό μεγαλύτερο από τα παιδιά, ο Θανάσης. Και σηκώθηκε με τις γροθιές σφιγμένες, έτοιμος για ξύλο.

Ο Άγγελάκης όμως δεν έχασε τ'ό θάρρος του. Δέ θα στεκόταν, βέβαια, να τις φάη, ούτε θα τ'ό έβαζε στα πόδια. Έσφιξε και κείνος τις γροθιές του, γούρλωσε τα μάτια και προχώρησε. Σίγουρα θα γινόταν σωστός καυγάς. Μα τάλια χωριατόπαιδα σηκωθήκανε και κρατήσανε τ'ό φίλο τους.

— Θανάση, μή. Αφησέ τον. Είναι ξένος. Δεν τόν βλέπεις; Πειραιώτης είσαι;

Ο Θανάσης έρριξε μιά γρήγορη ματιά στόν Άγγελάκη. Βεβαιώθηκε πως ήταν ξένος. Δεν τ'ό είχε προσέξει. Τα πατριωτάκια του, οι Κουλουριώτες, δεν φορ'ανε τέτοια ρούχα. Άσπρη μπλούζα, σιδερωμένο λινό πανταλόνι και μάλιστα παπούτσια, καλοκαίρι καιρό.

— Ξένος είσαι;

— Νάι.

— Από τ'ό Περαιά;

— Όχι από τήν Αθήνα.

— Από τήν Αθήνα!

Τα Κουλουριωτάκια κοιτάζανε τώρα τόν Άγγελάκη κάπως με θαυμασμό.

— Και γιατί ήρθες έδω;

— Ήρθαμε για καλοκαίρι.

— Με τή μάννα σου;

— Νάι με τή μαμμά και τόν άδελφό μου.

— Πότε ήρθατε;

— Χτές βράδυ.

— Θα μείνετε πολύ;

— Αν μάς άρέσει θα μείνουμε.

Ο Άγγελάκης δεν ήθελε και πολλά για να πιάση φίλια. Έέχασε άμέ-

σως τή μάχη πού ήτανε έτοιμος να δώση και κάθησε και κείνος στόν πέτρινο πάγκο κοντά στάλια παιδιά.

Τα χωριατόπαιδα κάνανε θέση. Ήτανε ξένος, Αθηναίος. Τους ξένους, όλοι οι Κουλουριώτες, τους περιποιούνται για να έρθουν και άλλο καλοκαίρι στο νησί.

Ο Λαλάκης, πού σ' έλο αυτό τ'ό διάστημα στεκότανε πέρα μη ξέροντας τί να κάνη, σαν είδε πως ο άδελφός του τ'ό κατάφερε να φιλιωθ' με τούς άλλους, πλησίασε δειλά. Τ'ό κάνανε και κείνου θέση. Έτσι βρεθήκανε φίλοι όλοι μαζί, καθισμένοι στή δροσερή σκιά.

— Σε ποιό σπίτι καθήσατε; Ρωτά ο Θανάσης τόν Άγγελάκη.

— Καθήσαμε κάτω κει, πού αρχίζουν τ'άμπελια.

— Α! στο σπίτι τής κυρά Σεραφίνας; Ρωτά κάποιο παιδί, ο Μήτσος.

— Νάι. Στο σπίτι τής κυρά Σεραφίνας, λέγει ο Άγγελάκης.

Τό σπίτι τής κυρά Σεραφίνας ήτανε τ'ό καλύτερο σπίτι τής Κούλουρης. Μικρό, με δυό κάμαρες μονάχα, μα πολύ μεγάλες και σανιδωστρομένες. Αυτό ήτανε μεγάλη πολυτέλεια για τ'ό χωριό, πού τ'ό σπίτι είχανε χώμα για σανίδωμα. Τό σπιτάκι βρισκότανε μέσα σ' ένα πολύ μεγάλο περιβόλι με λογής λογής δέντρα και πολλά λαχανικά. Από κει και πέρα αρχίζανε οι άμπελωνες τής Κούλουρης. Η κυρά Σεραφίνα τ'ό νοίκιαζε κάθε καλοκαίρι. Αυτή καθότανε σ' άλλο σπιτάκι.

— Η νοικοκυρά μας, μάς είχε πει πως θα πήγαινε σήμερα στ'άμπελι και θα μάς έπαιρνε μαζί της. Ξέρετε αν έφυγε; Ρωτά δειλά δειλά ο Λαλάκης.

— Ού!... Τώρα... Έφυγε έδω και δυό ώρες.

— Α! Και μετς πού θέλαμε να πάμε μαζί της.

— Και δεν έρχεστε μαζί μας; λέγει ο Θανάσης.

— Νάι! Νάι! Δεν έρχεστε μαζί

μας; φωνάζουν όλα τάλια παιδιά μαζί.

— Και πού θα πάτε; Στάμπελια; Ρωτά ο Άγγελάκης και σηκώθηκε άπάνω χαρούμενος. Γιατί, να ξέρετε, ήτανε πάντα έτοιμος για δρόμο, για φασαρία.

— Όχι, όχι στάμπελια. Θα πάμε από δω, στα πεύκα. Ίσα πέρα. Από τ'ό δεξί χέρι είναι τ'ό περιβόλι τού μπάμπια Σπύρου. Πάμε να κλέψουμε μύγδαλα, λέγει ο Θανάσης, με κάποιο καμάρι.

Τα δυό άδελφάκια κοιταχτήκανε. Α! Όχι. Δεν θα πηγαίνανε. Δεν ήταν σωστό να πάνε στο ξένο περιβόλι για να κλέψουνε μύγδαλα. Αν τ'ό μάθαινε ή μαμμά τους; Θα τούς τιμωρούσε. Αμέ ο πατέρας; Θα τούς έδινε ξύλο άλύπητο. Η μαμμά θα τ'ό έγραφε, τ'ό δίχως άλλο.

Μα ο Θανάσης ήξερε να κάνη όλα τα παιδιά να τόν άκούν.

— Ο μπάμπια Σπύρος είναι μάρμπας μου. Η μάννα μου μ' έστειλε να πάρω μύγδαλα. Πες και σύ, Μήτσο. Η μάννα μου δέ μ' έστειλε; Δεν είναι μάρμπας μου ο μπάμπια Σπύρος;

— Νάι, νάι, κάνουν όλα τα παιδιά μαζί.

— Είναι άδελφός τής μάννας μου. Τι; ψέμματα θα π'ω; Άντε, παιδιά, πάμε, λέει ο Θανάσης και σηκώνεται άπάνω.

Τα χωριατόπαιδα σηκωθήκανε. Ήτανε βρώμικα, άπλυτα, ξεπόλυτα. Φοράγανε μονάχα ένα βραχάκι κι' ένα ξεσκισμένο πουκάμισο.

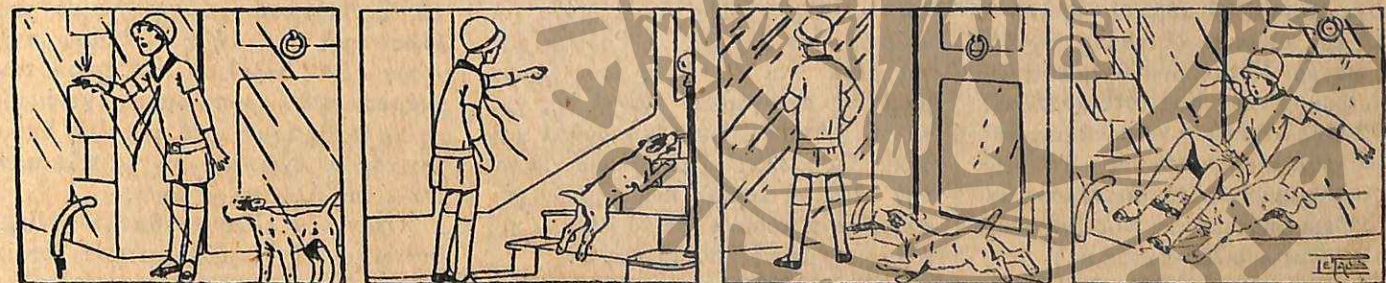
Προχώρησαν, βγήκανε απ' τή σκιά τού πλατάνου και βρεθήκανε στόν ήλιο. Μα δεν τούς ένοιαζε καθόλου. Και όλοι τους χωρίς καπέλο.

Μονάχα ο Μήτσος είχε ένα παλιό φάθινο, μωτερό, από κείνα πού φορούνε τα άλογα τών μανάβηδων στήν Αθήνα. Ποιός ξέρει πως βρέθηκε αυτό τ'ό παλιό άλογισιο καπέλο στο κεφάλι τού Μήτσου!...

(Ακολουθεί)

IPZIM

Η ΜΕΓΑΛΗ ΠΡΟΦΥΜΙΑ ΤΟΥ ΑΖΟΡ

1. "Α, έπιασε βροχή!—2. Άζόρ, τρέχα πάνω να μου φέρης τήν όμπρέλλα μου!—3. Νά τος, έρχεται.—4. "Α! μα δεν είπαμε έτσι!

Η ΟΔΥΣΣΕΙΑ ΤΟΥ ΦΟΥΦΟΥΛΗ

ΜΙΑ ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Καί, κατάκαρδα θλιμμένος, μ' ἀποφασισμένος, πήδησα κάτω ἀπ' τὸ παράθυρο καὶ ἔστριψα τὴ ράχη στὸν ποθητό μου παράδεισο, γιὰ νὰ γυρίσω πίσω στὸ ἀθλιο καὶ σκοτεινὸ ὑπόγειο πού μοῦ χρησίμευε γιὰ ἀσυλό τώρα καὶ τρία χρόνια.

Ἀπὸ τότε, κάθε βράδυ τὸ κατιέ-ρωνα σὰν προσκύνημα: πῆγαινα κι' ἔδλεπα τὸ σπῖτι βπου βρισκόταν ἢ εὐτυχία μου, κι' ὕστερα ξαναγύριζα στὴ Ρούσσα, ξαναγύριζα στοὺς συν-τρόφους μου πού ἦταν ἀσχημοί, βρω-μεροί καὶ ἄγριοι, μὰ πού ὥστόσο ἔ-νοιωθα πὼς μ' ἔβλεπε μαζί τους ἢ κοινὴ δυστυχία καὶ πού μὲ τὸν καιρὸ εἶχα ἀρ-χίσει ὄχι μονάχα νὰ τοὺς ἐκτιμῶ, μὰ καὶ νὰ τοὺς ἀγαπῶ κιόλας.

Ἐκείνον τὸν καιρὸ ἀκριβῶς παρατήρησα — καὶ τὸ πρᾶγμα ἐξηγή-θηκε ἀργότερα — ἓνα περίεργο φαινόμενο: Οἱ ποντικοὶ ἄρχισαν νὰ πληθαίνουν στὴ γειτο-νιά μας μ' ἓνα τρόπο καταπληκτικό. Φαίνον-ταν σὰν νὰ τοὺς κυνη-γοῦσε κάποιος ἀόρατος ἐχθρὸς πού τοὺς ἔκανε νὰ βγαίνουν ἀπὸ τίς ὀ-πονόμους κι' ἀπὸ τὰ βαθεῖα ὑπόγεια πού βρί-σκονταν χωμένοι καὶ νὰ ζητοῦν ἄλλοῦ καταφύ-γιο. Οἱ πεινασμένοι καὶ ἀδέσποτοι γάτοι βρήκανε εὐκολο καὶ ἀφθονο κυ-νήγι.

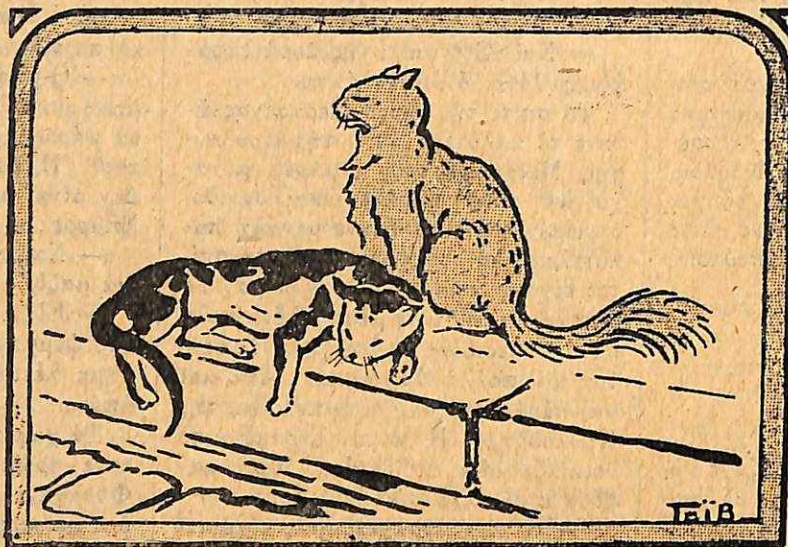
Ἡ βροχὴ ἐξασκούθησε νὰ πέφτει χωρὶς διακοπὴ. Ἐκανε κρὺ πολὺ καὶ ἡ ὑγρασία ἦταν ἀφόρητη. Ἐγὼ ὅταν ἔπεφτε τὸ βράδυ καὶ πῆγαινα νὰ κάνω τὸ καθημερινό μου προσκύν-νημα στὸ παλιό μου σπῖτι, καθὼς περνοῦσα τὴ γέφυρα καὶ ὕστερα τὴν προκυμαία, ἔδλεπα τὸ Σηκουάνα φου-σκωμένο ἀπὸ τὴ βροχὴ νὰ κυλᾷ μουγκρίζοντας τὰ κύματά του ἐνῶ τὸ νερό του κόντευε νὰ φθάσῃ σχεδὸν ὡς ἀπάνω. Ἦταν ἓνα θέαμα ἄγριο καὶ τρομακτικό! Καὶ τότε κατάλαβα γιατί εἶχε γεμίσει ἡ γειτονιά μας ἀπὸ ποντικούς καὶ ἀρουραίους. Τὸ νερό εἶχε πλημμυρίζει τίς ὑπονόμους καὶ τὰ βαθεῖα ὑπόγεια καὶ τοὺς ἀνάγκαζε νὰ ζητήσουν ἄλλοῦ καταφύγιο.

Ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη βρεθήκαμε ἀνάμεσα σὲ δύο κακὰ: ἀπὸ τὸ ἓνα

μέρος εἶχαμε τοὺς ἀρουραίους πού ἀποτελοῦσαν ὀλόκληρο στράτευμα. Εἶχαν γίνεῖ πραγματικὰ ἐπικίνδυνοι καὶ γιὰ μᾶς τοὺς ἰδίους ἀκόμη κι' ἔ-πρεπε νὰ τοὺς πολεμοῦμε νύχτα καὶ ἡμέρα.

Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος πάλι εἶχαμε τὸ νερό πού ἀνέβαινε σιγὰ-σιγὰ σὲ ὅλα τὰ ὑπόγεια καὶ ἔμοιαζε σὰν νὰ ἤθελε νὰ διώξῃ καὶ μᾶς ἀπὸ τὰ κα-ταφύγιά μας.

Περάσαμε ἡμέρες φρικτῆς ἀγω-νίας: βρισκόμαστε σ' ἀδιάκοπη μάχη μὲ τοὺς ἀρουραίους, τὸ κρὺ μᾶς ξε-πάγιαζε καὶ ἡ ὑγρασία μᾶς τρυποῦσε τὰ κόκκαλα, δὲν βρίσκαμε σχεδὸν τί-

«Ἡ Ρούσσα ἔσβυσε μὴ μὲρα χωρὶς νὰ ὑποφέρῃ.»
(Σελ. 547, στ. α'.)

ποτε γιὰ νὰ φάμε, γιατί οἱ ἔμποροι ἀπὸ τὸ φόβο τῆς πλημμύρας εἶχαν ἀδειάσει τὰ μπαζιά τους. Εἶχα πιά ἔγκαταλείψει τὸ προσκύνημά μου δὲν ἄφρηνα οὔτε στιγμὴ μόνη τῆς τῆς Ρούσσα, γιατί πιασμένη καθὼς ἦταν ἀπὸ τοὺς πόνους, μόλις καὶ μπορούσε νὰ κουνηθῇ. Τὸ νερό στὸ ὑπόγειό μας ὅλο καὶ ἀνέβαινε. Ἡ ὑγρασία πού ἔμπαινε ἀπέξω, καθὼς κι' αὐτὴ πού ἀνέβαινε ἀπὸ μέσα μᾶς τύλιγε σὰν ἓνα παγωμένο σάβανο. Στὸ τέ-λος δὲν ἔβγαίνα ἔξω παρά μόνο γιὰ νὰ βρῶ λίγο φαῖ γιὰ τὴ Ρούσσα καὶ γιὰ μένα. Καὶ τίς ὥρες πού ἤμουν μαζί τῆς σφιγγόμουν κοντὰ τῆς γιὰ νὰ τὴ ζεσταίνω ὅπως μπορούσα καὶ δοκίμαζα κιόλας νὰ ροχαλίσω γιὰ νὰ τὴν κάνω νὰ ναμίσῃ πὼς ἤμουν γε-μάτος ἐμπιστοσύνη γιὰ τὸ μέλλον κι' εὐχαριστῆμένος ἀπὸ τὸ παρόν.

Ἐνα πρωτὶ ξετρώπινα μέσα σ' ἓνα τενεκέ τῶν σκουπιδιῶν κάμποσο ψω-

μί ζυμωμένο μὲ σάλτσες καὶ ἀποφά-για πού τὸ εἶχαν δίχως ἄλλο ἐτοιμά-σει γιὰ κανένα γατὶ ἢ σκυλὶ τοῦ γει-τονικοῦ σπιτιοῦ κι' ἐκεῖνο δὲν κατα-δέχτηκε νὰ τὸ φάῃ. Ἀρπαξά τὸ χαρτί βπου ἦταν τυλιγμένο μὲ τὰ δόντια μου καὶ τὸ κουβαλοῦσα θριαμ-δευτικὰ στὴ Ρούσσα, ὅταν καθὼς ἔμ-παινα στὸ φεγγίτη τοῦ ὑπογείου μας, ἀντίκρυστα μπροστὰ μου σωστὴ θά-λασσα. Τὸ νερό εἶχε πλημμυρίσει ὀ-λόκληρο τὸ ὑπόγειο καὶ εἶχε φθάσει σχεδὸν ὡς τὸ βαθούλωμα τοῦ τοίχου βπου εἶχαμε στήσει τὸ γατάκι μας ἢ Ρούσσα καὶ ἐγώ. Τὰ βαρέλια οὔτε καὶ φαίνονταν πιά καθόλου: τὸ νερό πού εἶχε ἀνέβει ξαφνικὰ τὰ εἶχε σκε-πάσει ὅλα. Πὼς εἶχε καταφέρει ἡ καϊμένη Ρούσσα νὰ σκαρφαλώσῃ καὶ νὰνέβῃ ὡς τὸ βαθούλωμα; Ἦταν πραγματικὸ θαῦμα. Γιὰ τὴν ὥρα φαίνονταν σω-σμένη. Τὸ νερό δὲν εἶ-χε φθάσει ὡς ἐκεῖ πού βρισκόταν. Naί, μὰ πὼς θὰ κατόρθωνε ἀπὸ ἐκεῖ βπου ἦταν τώρα νὰ φθά-σῃ στὸ φεγγίτη γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ βγῇ ἔξω ἀπὸ τὸ πλημμυρισμένο ὑπόγειο, νὰ ἔρθῃ κον-τὰ μου, καὶ νὰ φάῃ;

Τότε πού χάθηκα, τότε πού εἶδα πὼς ἦταν ἀδύνατο νὰ ξαναβρῶ τὸ σπῖτι μου, εἶχα βέβαια περάσει φρικτὴ ἀγωνία. Μὰ σιγὰ-σιγὰ ὑποτά-χθηκα στὴν τύχη μου. Τούτῃ τῇ φορᾷ ὅμως ἔτρεμα γιὰ κάποιον πού ἀγαποῦσα, πού συνδεό-μουν μαζί του μὲ τὰ πιὸ βαθεῖα αἰ-σθήματα ἀγάπης καὶ εὐγνωμοσύνης καὶ ἡ ἀγωνία μου ἦταν πολὺ μεγα-λύτερη. Δὲν ἤθελα μὲ κανένα τρόπο νὰ πνιγῇ ἢ νὰ πεθάνῃ ἀπὸ τὴν πεῖ-να ἢ γιὰ μου φίλη.

Διάβασε ἄραγε κι' αὐτὴ τὴν ἀπελ-πισία πού ἦταν ζωγραφισμένη στὰ μάτια μου, καὶ θέλησε νὰ μὲ γλυτώ-σῃ ἀπὸ μὴ τέτοια μεγάλῃ θλίψῃ; Δὲν ξέρω. Γνωρίζω μονάχα πὼς μὲ ἐπιτηδεύτητα καὶ θάρρος πραγματι-κὰ ἀξιοθαύμαστο γιὰ τὴν ἡλικία τῆς ἔδωσε μὴ καὶ πῆδησε ἐπάνω στὴ ντούγια ἐνῶς βαρελιοῦ, πού βρισκόταν ἀνάμεσα στὴν τρύπα βπου εἶχε ἐκεῖ-νη καταφύγει καὶ στὸ φεγγίτη βπου βρισκόμουν ἐγὼ καὶ σχηματίζε σὰν ἓνα εἶδος πλωτῆς γέφυρας.

Ὅταν τὴν εἶδα ἀνεδοσμένη ἐκεῖ ἐπάνω μοῦ ἦρθε μὴ φωτεινὴ ἰδέα: Κατάλαβα πὼς ἀπὸ μόνῃ τῆς ἢ Ρού-σα δὲν θὰ κατάφερνε νὰ πηδήσῃ ἀπὸ

τὴ ντούγια ψηλὰ στὸ φεγγίτη καὶ τότε στήριξα μὲ δὴ μου τὴ δύναμη τὰ δύο μου πίσω πόδια στὸ φεγγίτη καὶ ρίχνοντας τὸ κορμί μου κατὰ μπρὸς πιάστηκα μὲ τὰ δύο μου μπρο-στινὰ πόδια ἀπὸ τὴ ντούγια, ἐνώνον-τάς τὴν μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο ἀπ' εὐ-θείας μὲ τὸ φεγγίτη.

Ἡ γριά μου φιλενάδα κατάλαβε εὐθὺς τί περίμενα ἀπ' αὐτὴν. Προ-χώρησε πρὸς τὸ μέρος μου καὶ ἐλα-φρὰ σὰν πούπουλο σκαρφάλωσε στὴ ράχη μου καὶ πέρασε στὸ φεγγίτη. Εἶχε σωθεῖ! Ὅταν κατάλαβα πὼς βρισκόταν σὲ στερεὸ ἔδαφος ἀνάσασα μὲ ἀνακούφιση. Ἐπρεπε τώρα νὰ φέρω κι' ἐγὼ ξανά τὰ δύο μου πόδια τὰ μπροστινὰ στὸ φεγγίτη κι' αὐτὸ ἦ-ταν ἀρκετὰ δύσκολο. Χωρὶς νὰ παρα-τήσω τὴ ντούγια, ἐλαφρὰ-ἐλαφρὰ ἀρχι-σα νὰ ὀπισθοχωρῶ μὲ τὰ πίσω πόδια μου. Ὅταν κατάλαβα πὼς τὸ μισό μου σῶμα βρισκόταν πρὸς τὸ μέρος τοῦ φεγ-γίτη, μὲ μὴ ἀπότομη κίνηση ἀφέθηκα ἐλεύ-θερος καὶ ἔδωσα ἓνα πῆδημα κατὰ πίσω. Ἐ-τσι τὴ γλύτωσα κι' ἐγώ.

Ἡ σωτηρία τῆς γριάς μου φιλενάδας μοῦ προ-ξένησε τόσο χαρὰ πού γιὰ πολλὰς ἡμέρες ἡ ζωὴ μᾶς φάνηκε λιγώ-τερο σκληρὴ καὶ ἀγω-νιώδης ἀπὸ πρῶτα. Μὰ ἀλίμονο, πολὺ λίγο διὰ-στημα κράτησε αὐτὴ ἡ εὐτυχία μας. Ἡ Ρού-σα, κακοπαθημένη ἀπὸ τίς κακουχίες καὶ ἐξαν-τλημένη ἀπὸ τὰ γερά-ματα, ἔσβυσε μὴ μὲρα, χωρὶς νὰ ὑ-ποφέρῃ, ἔχοντας ἀκουμπισμένο τὸ κεφάλι τῆς στὴν ἀγκυλιά μου. Ὁ πόνος μου ἦταν μεγάλος, ἀλλὰ μὲ παρηγοροῦσε κάπως ἡ ἰδέα πὼς εἶχα κάνει ὅ,τι περνοῦσε ἀπὸ τὰ χέρια μου γιὰ νὰ κάνω τὴ ζωὴ τῆς πιὸ ἀνεκτὴ καὶ νὰ τῆς γλυκάνω τίς τε-λευταίες τῆς ἡμέρες.

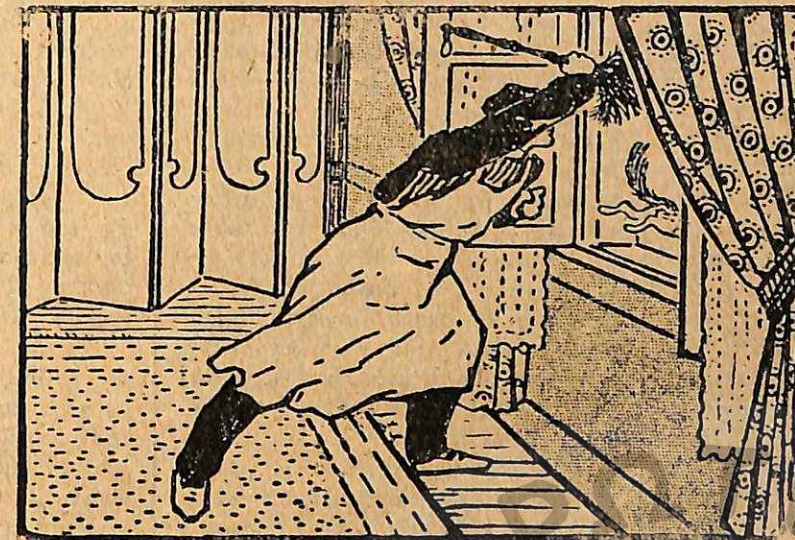
Τώρα πιά ἤμουν ἐλεύθερος νὰ γυ-ρίσω στὰ φεντικά μου κι' ἀποφάσισα τὴν ἐρχόμενη νύχτα νὰ τὸ βάλω κιό-λας σὲ πράξη.

Ἐκανα ὅπως εἶχα πεῖ. Ἀφοῦ ἔ-φαγα ὅ,τι βρήκα γιὰ νὰ ἔχω δυνά-μεις καὶ δοκίμασα ὅπως-ὅπως νὰ γυα-λίσω τὴ γούνα μου πού εἶχε γίνεῖ τραχειὰ καὶ εἶχε χάσει τὴ γυαλάδα τῆς, μὰ διατηροῦσε ἀκόμη τὸ ὁμορ-φο ἀσημί τῆς χρώμα, ξείνησα καὶ ἀφοῦ πρῶτα διέσχισα ὀλόκληρο τὸ

νησί ἀπὸ τὴ μὴν ἄκρη ὡς τὴν ἄλλη, ἔφθασα στὴν προκυμαία μας.

Εἶχα κάνει τόσες φορὲς αὐτὴ τὴ διαδρομὴ πού τώρα πιά τὴν ἔκανα χωρὶς κανένα διαταγμὸ καὶ χωρὶς φόβο. Ἡ καρδιά μου χτυποῦσε ἀπὸ ἀνυπονησία καὶ ἔτρεμα, ὄχι πιά ἀπὸ ἀγωνία ἀλλὰ ἀπὸ μὴ ἀσυγκράτητη χαρὰ. Ὅταν ἔφτασα κάτω ἀπὸ τὰ παράθυρα καὶ κάθησα ἐκεῖ περιμέ-νοντας πότε νὰνοῖξουν οἱ γρίλλιες, ἤ-μουν στᾶλήθει εὐτυχισμένος, εἶχα φθάσει στὸ ἀπόγειο τῆς εὐτυχίας.

Κατὰ τίς ἐπτάμιση τὸ πρωτὶ οἱ γρίλλιες ἀνοῖξαν σπρωγμένες ἀπὸ ἓ-ναν ἡλικιωμένο κύριο πού δὲν τὸν γινώριζα καθόλου καὶ οὔτε τὸν εἶχα ξαναῖδεῖ στὸ σπῖτι τῶν ἀφεντικῶν μου. Ὑστερα ἔκλεισαν ξαφνικὰ καὶ τὰ δύο τζάμια. Ἐνοιωσα τὴν ἀπο-

«Ἐφαγα ἓνα χτύπημα μὲ τὸ φτερό τοῦ ξεσκονίσματος πού βρέθηκα κάτω στὸ δρόμο.» (Σελ. 547, στ. γ'.)

γοήτευση νὰ κεντάῃ τὴν καρδιά μου σὰν μπαχαρικό, μὰ ἡ προσδοκία τῆς χαρᾶς πού ζνιρεῖσθαι ἐπὶ τόσον καιρὸ νικοῦσε τὴν ἀνυπομονησία μου καὶ κάνοντας ὑπομονή, πῆδησα ἐλα-φρὰ στὸ πεζούλι ἐνῶς παραθύρου, τοῦ παραθύρου ἀπὸ τὸ γραφεῖο τοῦ κυ-ρίου μου, πού μοῦ χρησίμευε πάντα γιὰ παρατηρητήριο. Ἐκεῖ μοῦ ἄρε-σε ἄλλοτε νὰ κάθουμαι καὶ νὰ χα-ζεύω κοιτάζοντας τὸ δρόμο.

Ἐγκαταστάθηκα λοιπὸν ἐκεῖ πε-ριμένοντας πότε θὰνοῖγαν τὰ παρά-θυρα καὶ πάλι γιὰ νὰ συγυρίσουν. Δο-κίμασα νὰ κοιτάξω μέσ' στὸ δωμά-τιο ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὰ τζάμια, ἀλλὰ στάθηκε ἀδύνατο. Βαρετοὶ καὶ ἀσχη-μοὶ μπερντέδες εἶχαν ἀντικαταστήσει τίς ἀραχνόφαντες τούλλινες κουρτί-νες πού μᾶς ἄφηναν ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὴν κάμαρα βπου βρισκόμαστε, νὰ βλέπουμε ὅλα ὅσα γίνονταν ἔξω στὸ

δρόμο καὶ σὲ μένα, ὅταν μ' εἶχαν ξεχάσει ἀπ' ἔξω, νὰ βλέπω ἀπὸ τὸ παράθυρο ἂν ἦταν κανεὶς μέσ' στὴν κάμαρα καὶ νὰ τοῦ χτυπᾶω τὸ τζάμι μὲ τὸ πόδι μου.

Ἐπιτέλους κατὰ τίς δέκα τὸ πρωτὶ τὰ παράθυρα ἀνοίχτηκαν. Τέντωσα λίγο τὸ κεφάλι μου προσπαθώντας νὰ κοιτάξω μέσα καὶ νὰ ἰδῶ κανένα γινώριμο πρόσωπο ἢ πρᾶγμα, γιατί ὅλα τὰ ἐπιπλά πού στολίζαν τὴν κά-μαρα ἦταν ἐντελῶς διαφορετικὰ ἀπὸ ἐκεῖνα πού τὴν ἐπέπλωναν ἄλλοτε. Καὶ τότε ἀντίκρυστα, ἀντὶ γιὰ τὴ χα-ριτωμένη καὶ συμπαθητικὴ καμαριέ-ρα πού εἶχαν ἄλλοτε τάφεντικά μου, ἓνα πανύψηλο καὶ ἄχαρο ὑπηρέτη πού συγύριζε τὸ δωμάτιο. Καὶ καθὼς τὸν παρατηροῦσα καὶ αὐτὸν καὶ ὅλα γύρω μου μὲ μὴ ἀνησυχία πού ὅσο

πῆγαινε γινόταν καὶ με-γαλύτερη, ἔφαγα ἀπὸ τὸν μακροτέλεκα ἐκεῖ-νον ἓνα χτύπημα μὲ τὸ φτερό τοῦ ξεσκονίσα-τος, πού βρέθηκα πε-ταγμένος κάτω στὸ δρό-μο.

Ἐμείνα σὰν ἀπολι-θωμένος. Ἡ ἀπελπισία μου ἦταν ἀπερίγραπτη. Οἱ ἄνθρωποι, τὰ παι-διά, στίς στιγμὲς τοῦ μεγάλου πόνου τους, μποροῦν καὶ κλαῖνε. Τὰ δάκρυα μοῦ φαίνεται πὼς ἀνακουφίζουν, εἶ-ναι ἓνα ξέσπασμα καὶ στὴ μεγαλύτερη ἀκόμη θλίψῃ. Ἐγώ, μ' ὅλο πού ἐνοιωθα τὴν ἀπελπισία νὰ σφίγγῃ τὴν καρδιά μου καὶ τὴ θλίψῃ νὰ μὲ

κυριεύῃ, δὲν μπόρεσα νὰ βγάλω παρά μερικὰ παραπονετικὰ νιαουρίσματα καὶ ὕστερα πῆρα τὴν ἀπόφασή μου καὶ περπατώντας τοῖχο-τοῖχο κοίτα-ξα τουλάχιστον νὰ βρῶ ἐκεῖ κοντὰ κανένα καταφύγιο.

Ἐνα ὑπόγειο, πού ὁ φεγγίτης τοῦ ἦταν σπασμένος σὲ μὴν ἄκρη, μοῦ χρησίμευσε πάλι γιὰ ἀσυλό. Χώθηκα μέσα καὶ κάθησα νὰ σκεφθῶ τί ἔ-πρεπε νὰ κάνω, γιατί ὅσο μεγάλος κι' ἂν ἦταν ὁ πόνος μου, δὲν σκε-πτόμουν πιά νὰ πεθάνω, ὅπως τὴν πρώτη φορὰ. Ἡ ἀνάμνηση τῆς πε-θαμένης φίλης μου, τῆς Ρούσσας, μοῦ θύμιζε τὸ καθήκον μου, μοῦ θύ-μιζε πὼς ἂν δὲν ἐνοιωθα πιά καμμία χαρὰ γιὰ νὰ ζῶ γιὰ τὸν ἑαυτό μου, θάδερиска ἂν ὄχι τὴ χαρὰ τουλάχιστο τὴν ἱκανοποίηση, ζώντας γιὰ τοὺς ἄλλους καὶ κάνοντας γύρω μου τὸ καλὸ, ὅπως ἔκανε κι' ἐκεῖνη σὲ μένα.

Μολονότι όμως δεν έμελλε να ξαναδώ τ'άφεντικά μου, δεν θέλησα να εγκαταλείψω τη γειτονιά του πρώτου μου σπιτιού όπου είχα περάσει τόσα ευτυχισμένα χρόνια, κι' αποφάσισα τις ημέρες μου να τις περνάω στον παλιό μου δρόμο. Θά μπορούσα να καταφεύγω στο υπόγειο όπου είχα βρει τώρα ξυλό, και τις νύχτες να πηγαίνω στη γειτονιά της Ρούσας, όπου πάντοτε θα έβρισκα κάτι για να φάω, και θα συναντιόμουν με τους συντρόφους της δυστυχίας μου.

Απ' το Γαλλικό της Jeanne Girard
(Ακολουθεί)

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΝΣ

ΑΘΗΝΑ-ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΜΙΑ ΑΛΕΠΟΥ

Αγαπητοί μου,

ΠΟΣΟ είναι αλήθεια πως ή ανατροφή κάνει και τον άνθρωπο και το ζώο! Ένας άνθρωπος, που αν αφινόταν στην τύχη του από μικρός, θα γινόταν κακός, γίνεται καλός άμα τον πάρουν καλοί άνθρωποι και τον αναθρέψουν. Ξέρω μια λαϊκή, φτωχή οικογένεια με πέντε παιδιά, όλ' αγόρια. Τά τέσσερα, που μεγάλωσαν στο πατρικό τους σπίτι — σπíti που το κρατούσε ένας κακός πατέρας, σκληρός, μεθύστακας και κατεργάρης — βγήκαν του σκοινιού, που λένε, και του παλουκιού. Τό πέμπτο, που το υιοθέτησε ένας καλός άνθρωπος, και το μεγάλωσε στο σπίτι του με στοργή, με προσοχή, με δασκάλους και με καλά παραδείγματα, βγήκε ένα λαμπρό παιδί. Γιατί ή ανατροφή του άποκοίμισε, του εξάλειψε τὰ κακά ένστικτα, που θάχε κι' αυτό σαν τ' άδέρφια του, και του ξύπνισε, του καλλιέργησε τὰ καλά, που έχει μέσα του κάθε ανθρώπινο πλάσμα. Τό ίδιο συμβαίνει με τὰ ζώα. Συχνά συγκρίνουν το σκύλο με τή γάτα και βρίσκουν πως αυτή δεν έχει τὰ προτερήματα εκείνου—την έξυπνάδα, την πίστη, την άφοσίωση, την ευγένεια, την καλοσύνη — παρά είναι κακιά, πονηρή, κλέφτρα, ύπουλη κι' άχάριστη. Κι' όμως, γάτες που ανατρέφθηκαν από ανθρώπους που τις αγαπούσαν, τις φρόντιζαν και δεν τις άφιναν να χορταίνουν κυνηγώντας μόνο ποντίκια, έδειξαν όλα τὰ προτερήματα του σκύλου, μερικές μάλιστα κι' άνωτερα. Θυμάστε τή Χιονία μου που σάς μίλησα γι' αυτήν τόσες φορές, από τότε που μου την έφεραν μικρό, χαριτωμένο γατάκι, ως πού, ύστερ' από έφτα χρόνια, την έχασα

τόσο τραγικά: ήταν μια γάτα που άχι πιά από καλό σκύλο δεν είχε καμιά διαφορά, μά, μπορώ να πώ, ούτε από καλό άνθρωπο. Και σαν άνθρωπο την αγαπούσαμε όλοι στο σπίτι, όπως κι' εκείνη ή δύστυχη μς αγαπούσε...

Η άλεπού δεν είναι παρά έν' ά γρίμι. Πού να ζυγώση άνθρωπο, όταν ζή στη φυσική της κατάσταση! Φεύγει χίλια μίλλια μέλις τον μυριστή, σαν την αναγκάζεις ή πείνα να κατεβή κρυφά ως την κατοικία του, την αλή του, για να κλέψη καμιά κότε. Γι' αυτό έχουμε και την παροιμία «τί γυρεύει ή άλεπού στο παζάρι;» Είν' ένα ζώο κακό, σκληρό, πονηρό — ή πονηριά της δά είναι θυλλική, μυθώδικη—που βρίσκεται σ' αιώνια έχθρα με τον άνθρωπο, όπως όλ' αυτά τ' άγρίμια που του κάνουν καταστροφές. Και με πόση ειρωνεία την ονομάζει κυρά-Μαριώ ή κυρά Κουμπάρα! «Ω, αν έπνιγαν όλες τις «κουμπάρες» του ανθρώπου, ή καίμενη ή Μαριώ θα πήγαινε άδικα... Πάρτε όμως μια άλεπού άπό μικρή, μεγαλώστε τη με αγάπη και με φροντίδα, όπως ένα σκύλο, μια γάτα, και θα ιδήτε αν δεν βγή ένα λαμπρό ζώο, ήμερο, έξυπνο, άγαπησίσιμο, πιστό, όπως τὰ πιά καλά κατοικίδια. Και να ή άπέδειξη: Υπάρχει έδώ σ' ένα σπίτι μια άλεπού, ή Φόξ, που την έχουν σά σκύλο ή σά γάτα!

Την έπιασαν στο κυνήγι μικρή, κουταβάκι με κλειστά μάτια, την κουβάλησαν στο σπίτι και της έδωσαν γάλα με μπιμπερόν. Από τή στιγμή εκείνη άρχισε ή ανατροφή της, ή θαυματουργή ανατροφή που, από ένα κακό ζώο, θα την έκανε ένα ζώο καλό. Η Φόξ μεγάλωσε στο σπίτι που την αγάπησε, χωρίς να βλέπη παρ' ανθρώπους και μερικά ήμερα ζώα του σπιτιού. Και φυσικά έγινε ήμερη σαν κι' αυτά. Αφοσιώθηκε στον κυρίό της — έν' ένας νεαρός μουσικός—τόσο που κοιμάται και στο κρεβάτι του, κάθεται στην άγκαλιά του, κι' όταν φεύγει, κάνει σαν τρελή ως να τον ιδή να γυρίζει. Τόν μυρίζει από μακριά, τόν φυλάει στην πόρτα και τόν υποδέχεται με χαρές και χάδια. Συνήθως της πηγαίνει μια πλακίτσα τσοκολάτα. Τὰ χάδια της Φόξ διπλασιάζονται τή στιγμή που τή βγάζει για να της τή δώση. Μά όταν τυχαίνει να ξεχάση εκείνος το δώρο του, ή Φόξ τόν άφίνει και τραδιάται σέ μιαν άκρη κακιομένη σαν παιδί. Η νοημοσύνη της είναι άπείραντη. Όλα τὰ καταλαβαίνει, όλα τὰ ξέρει, όλα τὰ κάνει, σαν το κα-

λύτερο σκυλί, κι' έπειδή είναι πάντα χορτάτη, μεταχειρίζεται την έξυπνάδα της και την πονηριά της για παιχνίδια. Προπάντων παίζει με τις γάτες, που κι' εκείνες την κάνουν γούστο. Την περικυκλώνουν, την πειράζουν κι' ή ευχαρίστηση της Φόξ — ίσως και των ίδιων των γατών — είναι να τις άρπάξη μαλακά άπ' το σβέρκο και να τις τινάξη ψηλά. Με τόν ίδιο τρόπο πιάνει και τις κότες και τις κουβαλει άπ' την αλή στο σπίτι, μά ποτέ δεν έπνιξε καμιά. Μόνο κανέν' αυγό της άρέσει να κλέβη άπ' την κουζίνα, και σ' αυτό περιορίζεται ή «κακία» της—τόσο μικρή και τόσο συχωρεμένη... Τρώει άπ' όλα. Της ψήνουν πάντα το κρέας που της δίνουν, κι' αυτό, φαίνεται, της άποκοίμισε για πάντα τὰ αίμοδόρα ένστικτα. Της δίνουν και γάλα, και γιαούρι και γλυκά. Τρελλαίνεται προπάντων για τήν τσοκολάτα. Μόνο «φυτοφάγος» δεν είναι. Ούτε χόρτο βάζει στο στόμα της, ούτε άσπριο. Για μερικά φρούτα κάνει εξαίρεση. Έχει όμως γίνει έφτα χρόνων χωρίς ν' άρρωστήση ποτέ—κι' άς λένε οι γιατροί—και χωρίς να δείξη κανένα σύμπτωμα... άρθριτισμού ή άλλης άρρώστειας άπό εκείνες που φέρνει ή κρεοφαγία.

Α, όχι! άρρώστησε και δυό φορές ή Φόξ. Έδγαλε έν' άπόστημα με νερό, πρώτα στο ένα αυτί και κατόπι στο άλλο. Χρειάστηκε να της κάμουν δυό έγχειρήσεις για να γίνη καλά. Και έξερτε πόσο κότισε ή καθεμιά στον κύριό της; Τρεις χιλιάδες δραχμές! Έξη χιλιάδες δηλαδή έξοδεψε ο νεαρός μουσικός για τήν υγεία της άλεπούς του. Κι' άπ' αυτό μπορεί να καταλάβη κανένας πόσο αγαπά το ζώο του, μά και πόσο άξιογάπητο το έχει κάνει ή ανατροφή.

Μου έδειξε μια φωτογραφία του. Κρατεί στην άγκαλιά του τή Φόξ, και μά την αλήθεια είναι πολύ περίεργο και συγκινητικό το θέαμα: Ένας άνθρωπος νάγαπᾷ έν' άγρίμι έν' άγρίμι νάγαπᾷ ένα άνθρωπο! Γιατί στο σύμπλεγμα φαίνεται όλη αυτή ή άμοιβαία αγάπη. Κι' είναι τόσο άμορφο ζώακι ή Φόξ! Σπίθες βγάζουν τὰ έξυπνα μά και στοχαστικά μάτια της. Η γούνα της είναι καφετιά, μά ή μουσουδίτσα της, τὰ πόδια της και ή φουντωτή ουρά της μαύρα. Στην άκρη μάλιστα της ουράς οι μακριές τρίχες είναι άσπρες. Με τί γούστο που ντύνει κι' ή Φύση!..

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΑΠΟΓΕΥΜΑ ΣΤΗΝ ΕΠΑΡΧΙΑ

Κάποτε τ' απογεύματα
Του θλιβερού χειμώνα
Που κάθεται ρεμβάζοντας
Μέσ' στ' άδειο το σαλόνι
—στη διπλανή ένα βιβλίο
Προσμένει πολυθρόνα —
Πλήθος φαντάσματα, σκιές,
Ψιθύρου σέ σηκώνει...

Ρεμβαστικό το βλέμμα σου
Κοιτά τοπει το χειμώνα,
Καθώς στα τζάμια σου χτυπά
Βροχόνερο και χιόνι,
Που μεγαλώνει ή μοναξιά
Την παγερήν εικόνα
Τό ρίγος το χειμερινό
Όπως παντού ξεπλώνει...

Τότε γροικᾷς όπου ξυπνοῦν
Τους ξωτικούς τοῦς θρύλους
Νάναι κάποιες ανθρώπινες
Σκιές, γνωστές σου νάναι
Κι' άκούς αὐτοῦς που πέθαναν
Αγαπημένους φίλους.

Μέσα στην άδεια κάμαρα
Θολά να τριγυρίζουν
Νά σέ φιλοῦν στο μέτωπο
Γλυκά να σοῦ μιλάνε
Όσπου άπ' τή ρέμβη την πολλή
Τὰ μάτια σου δακρύζουν...

Φάουστ [B]

Ο ΒΛΑΚΑΣ Ο ΘΑΝΟΣ

B'.

Μιά μέρα άνοιξε ή πόρτα του και μπήκε μέσα κάποιος γέρος. Άλλο πάλι και τούτο. Δεν θα τόν αφήσουν ποτέ ήσυχο.

Καλημέρα Θάνο, τούπε με φιλικό ύφος.

Ο Θάνος τόν κοίταξε καλά-καλά. Δεν είχε ξαναδεί αυτό το ευγενικό γεροντικό πρόσωπο. Όστόσο δεν έβγαλε τσιμουδιά.

Πώς τὰ περνᾷς λοιπόν, παιδί μου;

Α, όλα κιόλα. Ο Θάνος δεν θέλει κουβέντες. Τί ήρθε πάλι αυτός. Μήγει τις συνηθισμένες του άγριες φωνές με τήν έλπίδα ν' άπαλλαγῇ. Όμως τίποτε. Ο γλυκός αυτός γέρος έπαψε να του μιλά και κάθεται σέ μιὰ γωνιά άκίνητος. Τόν παρατηρεί όρα πολλή. Αυτό θέλει ο Θάνος. Νά μη του μιλοῦνε, ούτε να μιλά.

Σέ λίγο ο γέρος έφυγε. Μά τήν επαύριον τήν ίδια όρα πάλι εκεί. Πήγε σέ μιὰ γωνιά του δωματίου, άνοιξε ένα βιβλίο κι' άρχισε νά διαβάη. Ο Θάνος άδιαφόρησε. Αφού δεν τόν ενοχλούσε άς έκανε ότι ήθελε. Πέρασε έτσι κάμποση όρα.

Τί ώραιές ζωγραφιές; δικές σου είναι;

Ο παράξενος αυτός γέρος περιεργαζόταν προσεκτικά κάτι ανθρώπια που έκανε για νά περνά τήν όρα του ο Θάνος. Κολακεύτηκε πολύ άμα άκουσε να τόν έπαινούνε. Φάνηκε κι' αυτός συγκαταβατικός κι' άπάγησε στο γέρο χωρίς στιγμή νά ύποπτευθῇ πως είχε μπροστά του ένα γατρά.

—Ναί, δικές μου.

—Α, μά είναι θαυμάσιες. Ζωγραφί-

σεις πολύ καλά βλέπω για τήν ηλικία σου.

—Νά σᾷς δείξω και κάτι άλλες, έκανε με χαρά.

Σέ λίγο ο γιατρός έφυγε, Τήν επαύριο πάλι τήν ίδια όρα ήρθε φέρνοντας και μερικές εικόνες για το Θάνο.

—Αφού σ' άρέσει ή ζωγραφική, νά πάρε νά τις βλέπης.

Τί καλός που ήταν! Ο Θάνος ξεθαρρεύτηκε σιγά-σιγά. Πέρασε έτσι μιὰ εβδομάδα. Κάθε μέρα όμως ο γιατρός έμενε και λιγώτερο. Ο Θάνος μετροῦσε τις ώρες γιά νά τόν ξαναδῇ. Και νά σήμερα που του είπε ότι θα κάτση όλο το πρωί μαζί του. Έχει μιὰ τέτοια χαρά ο Θάνος. Μιλᾷει θαρρετά γιατί ξέρει πως όπως και νά τὰ πῇ δεν πρόκειται ν' άντικρύση κανένα ειρωνικό χαμόγελο. Αὐτός ο άνθρωπος του γεννάει μιὰ τέτοια έμπιστοσύνη που όσο πάει κάθε μέρι ή γλώσσα του λές και γλυοῦν πιά εύκολα.

Σήμερα ο γέρο-φίλος του του έπιασε σοβαρή συζήτηση κι' ο Θάνος άφησε όλο τόν πόνο του νά ξεσπάση. Όλοι τόν κοροϊδούσαν στο σχολείο, σπíti δεν τόν είχαν άξιο γιά τίποτα, τ' άλλαντα τόν κυνηγούσαν. Τί έφταιξε ο δύστυχος που γεννήθηκε βλάκας;

Μά όχι. Εγώ δεν το παραδέχομαι διόλου, Θάνο. Ποιός σου είπε πως γεννήθηκες βλάκας; Μά φίλε μου τότε δεν θα τόν έννοιωθες καθόλου, δεν θα ύπέφερες γι' αυτό.

Ο Θάνος τόν κοιτάζει σαστισμένος. Αὐτά τὰ λόγια είναι γι' αὐτόν μιὰ άποκάλυψη. Πρώτη φορά άκούει νά του μιλοῦν έτσι. Και ξάφνου ξυπνάει σ' ένα άτέλειωτο κλάμμα. Βρούς τρέχουν τὰ δάκρυα που δεν φοβάται τώρα νά χύση μη τυχόν και τόν κοροϊδίσουν.

Ποιός σ' έστειλε λοιπόν έσένα, ο Θεός; λέει ανάμεσα στους λυγμούς του.

Μισή όρα θα πέρασε κλαίοντας. Αμα του πέρασε, ο γιατρός σηκώθηκε νά φύγη γεμάτος χαρά. Αὐτή ή κρίση τόν έώσσε» σκεπτόταν ίκανοποιημένος.

Από τότε πολλές μέρες, πολλές έβδομάδες έχοχάν κι' έβλεπε το Θάνο πότε κάθε μέρα, πότε παρὰ μέρα. Κι' ο Θάνος όσο ξαννοιόταν έννοιωθε σιγά σιγά νά χαλαφώνει, νά ήμερεύη. Άρχισε ν' άποκτᾷ αὐταπεποίθηση και θάρρος. Και μιὰ μέρα ο καλός του φίλος τόν πήρε έξω.

Κοίταξε, Θάνο, νά φανῇς παλληκάρι, του είπε.

Ένα άλλαν άπ' άντίκρου τοῦβγαλε τή γλώσσα. Ο Θάνος γύρισε και κοίταξε το φίλο του «το Θεό του» όπως έλεγε.

Εμπρός, Θάνο, τί περιμένεις, κυνήγησέ το νά δοῦμε το ξανάκανε;

Έτρεξε με φόρα και τ' άλλαν τρομαγμένο κούφτηκε σέ μιὰ πόρτα.

Ο Θάνος τώρα καταλαβαίνει τή δύναμή του. Μά πως του είχε έρθει, καλέ, νά νομίζη ότι γεννήθηκε γιά νά τόν βασανίζουν οι άλλοι; Καλέ δικό είχε ο καλός του φίλος, σάν του έλεγε ότι είχε μιὰ μικρή καθυστέρηση, πράγμα που συμβαίνει ύστερα από άρρώστεια. Αὐτό τόν έκανε νά χάση το θάρρος του

έτσι ευαίσθητος που ήταν, και νά πάρη τόν κατήφορο. Τί ώρα! που είναι όλα τώρα! Ός κι' ή άδελφή του ούτε μιὰ φορά πιά δεν τόν είπε βλάκα. Ο πατέρας του (κατά σύσταση του γιατροῦ) έδωσε σ' εκείνον νά του κάνει διάφορους λογαριασμούς του. Ο Θάνος στην αρχή δυσκολεύτηκε. Μά νά που όλοι του δίνουν κουράγιο και στο τέλος τὰ καταφέρνει μιὰ χαρά. Ακόμη ίσως ή γλώσσα του δεν γλιστράει στην έντέλεια μά κι' αυτό θα του πείσει βεβαιώνει με πεποίθηση ο γιατρός. Όμως το δήλωσε ότι σχολείο δεν μπορεί νά ξαναπῇ. Του φαίνεται πως θα χάση πάλι το θάρρος που με τόσο κόπο άπόκτησε.

Τόν πήρε ο πατέρας του στη δουλειά του κι' ο Θάνος είναι γεμάτος περηφάνεια. Η μόνη του μεγάλη λύπη είναι που ο γιατρός του έπαψε πιά νάρχεται. Ο Θάνος πάει ο ίδιος και τόν βλέπει καμιά φορά. Ο σοφός αυτός άνθρωπος του έξηγε πώς πρέπει τώρα νά προσπαθήση νά γίνη άντρας χωρίς ανάγκη από στηρίγματα. Και προσθέτει χαμογελώντας:

—Ο βλάκας ο Θάνος, πέθανε. Εί-σαι ένας καινούργιος άνθρωπος τώρα. Πήγαινε και φρόντισε νά είσαι καλός με τους δικούς σου, που πήραν τόσες πίκρες και κάνανε τόσα έξοδα γιά σένα. Ο Θάνος φεύγει γεμάτος ένθουσιασμό και περπατώντας άκούει μιὰ χαρομόσυνη φωνή νά του λήη όλοένα μέσα του: «Ο βλάκας ο Θάνος πέθανε. Εί-σαι ένας καινούργιος άνθρωπος τώρα».

Μετρομέγαλη [Α]

ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ

Υστερα άπ' τήν άπαλή, σιγανή βροχή που πέφτει στις μεγάλες ζέστες, ή φύση παίρνει μιὰ άλλη άσυνήθιστη όψη, ύψη, όραλα.

Κάτι σέ σπρώχνει δεν σ' αφήνει νά μείνης κλεισμένος στο σπίτι. Θέλεις νά βγῇς ν' απολαύσης. Πάινεις το παλτό σου και βγαίνεις.

Τό μάτι σου χάνεται στο γραφικό πράσινο μιᾷς μεγάλης δεντροφυτεμένης πεδιάδας. Σέ περιτριγυρίζει, σέ σφίγγει το πράσινο. Το πράσινο τών δέντρων και τών θάμνων. Αὐτό το μαγευτικό τοπίο θέλεις νά γνωρίσης κι' άρχίζεις νά προχωρής άσυνάθετα. Περπατάς, προσπαθώντας ν' άναπνεύσης, όσο τόν δυνατόν πιά γρήγορα. Άν είναι δυνατό νά ρουφήξης με μιᾷ δόλον εκείνο τόν καθαρό αέρα, που νομίζεις πως δεν θα ξαναβῇς. Θέλεις νά τόν πάρης όλον μαζί σου. Νομίζεις πως είναι ή πρώτη, μά και ή τελευταία φορά που τόν συναντάς.

Αισθάνεσαι τόν έαυτό σου πιά έλαφρό πάνω στα πόδια σου, περπατάς και νομίζεις πως πετάς.

Σιγά-σιγά, άρχίζει κι' ή φαντασία σου νά πετά. Το μυαλό σου τρέχει αλλού. Το βλέμμα σου είναι άόριστο, κοιτάς χωρίς νά κοιτάς. Δεν ζεις πιά σαν άνθρωπος. Ζεις σ' ένα άλλο κόσμο, μακριά άπ' τις σκοτούρες, τις έννοιες της ζωής.

Σκέπτεσαι, κοιτάς κι' όλο προχωρείς. Ο ήλιος πέφτει και χαρίζει το ροδοκόκκινο του χρώμα στο πράσινο τών φύλλων. Ξυπνάς και στέκεσαι. Βλέπεις πως άπομακρύνθηκες άρκετά. Νομίζεις πως έξηρες, αὐτά τὰ λίγα λεπτά, σ' ένα γλυκό-γλυκό όνειρο.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Τρομοκρατίας, ἄ. (Σὰς ἔφαγα).

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τους φίλους της: Θάλειαν (λυσόχαρτο ἔστειλα) πολύ-πολύ ὁμορφὴ ἢ φωτογραφία τῆς ἀγελάδας μετὰ τοὺς παῖδ' της καὶ μετὰ τὰ παιδιὰ· θὰ τὴ δημοσιεύσω! Μαγεμένη Ἀκρογιαλὴ (ἔ-καμες πολὺ καλὰ πού μοῦ ξανάγραψες· ἡ φωτογραφία δὲν μοῦ φάνηκε τόσο καλλι-τεχνική· πέρασε ἄλλωστε κι' ἡ ἐποχὴ τῆς) Γαλιάνδραν (πολὺ μ' εὐχαρίστησε πάλι τὸ γραμματάκι σου· φίλησέ μου τὸ μικρὸ ἄ-δελφὸ· τετραδία σου ἔστειλα) Μυγχαδου-ξεν (χαίρω πολὺ πού ἀποφασίσεις καὶ σὺ νὰ μῆγες στὴν κίνησή μου· βέβαια, τώρα εἶσαι ἀρκετὰ μεγάλος γιὰ νὰ παρακολου-θῇς τὸ ψευδώνυμό σου θὰ σοῦ ἐγκριθῇ κανονικὰ στὸ 1ο φυλλάδιό τοῦ Δεκεμβρίου ὥστε νὰ τὸ ἔχῃς ὅλο τὸ 1936) Χλωμὴν Σελήνην (τίς ἔλαβα ἐγκαίρως· θὰ πῶ στὸν Τάσο Δούζη πὼς βρήκες ἔξοχο τὸ τελευ-ταῖο του ποίημα) Μιράνταν Στρογγύλη (μὲ γιὰ τὸ σχολεῖο· ἔννοια σου καὶ θὰ προχωρήσῃς· σοῦ ἔστειλα τὰ φυλλάδια πού ζήτησες· γράψε μου κάπου-κάπου νὰ βλέ-πω τίς προόδους σου) Ἀρσακιάδα Νο 11 (μὲ χαρὰ ἔλαβα γράμμα σου ὕστερ' ἀ-πὸ δυὸ μῆνες· θὰ μοῦ γράψης τώρα συ-χνότερα; ὥραϊο βέβαια νὰ λαβαίνης τόσα γράμματα καὶ τετραδία ἀπὸ Διαπλάσπου-λα· μὰ ἔχεις καιρὸ ν' ἀπαντιᾷς;) Ἀλκυό-να (ἔλαβα τίς ἀπαντήσεις σου καὶ σοῦ ἔ-στειλα λυσόχαρτο· γράψε μου ἅμα περά-ση κι' αὐτὴ ἡ φοῦρια) Λεσβιακὸν Ἀν-θος (δεκτέ;·) Μύρραν Ἀλὸν (τὸ ἔλαβα· θὰ τὸ διαβάσω εὐχαρίστως καὶ θὰ σοῦ πῶ· ἂν τὸ βρῶ μάλιστα κατὰλληλο, θὰ τὸ δη-μοσιεύσω... χωρὶς νὰ σοῦ πῶ τίποτα) Μενεξεδένιο Ὀνειρο (ἐννοῶ τὴν ἀργο-πορίαν· πρὸ ὀκτώ χρόνων θὰ ἦσουν τόσο μικρὴ! ἀλλὰ τώρα μεγάλωσες· τὰ διαβά-ζεις ὅλα καὶ γράφεις ὥραϊα· ἐλπίζω νὰ χω γράμμα σου συχνά) Βραϊλιάναν (ἔστειλα δυὸ δεσμίδες λυσόχαρτο· τὸ σημερινὸ φυλ-λάδιο σὲ πληροφορεῖ) Γολιάθ (ἔλαβα τίς ἀπαντήσεις σου καὶ σοῦ ἔστειλα τετραδία· ἐλπίζω νὰ μὴν ἀργήσῃς πάλι νὰ μοῦ γρά-ψῃς) Εὐθύμω (χαίρω πολὺ· σοῦ ἔλαβα τὴ διευθύνση καὶ σοῦ ἔστειλα «Π. Πνεῦ-μα») Ἰσκαντέρ (τὸ ἔλαβα· ἄλλωστε στὸ μετὰξὺ θὰ εἶχες μάθει) Α. Πλ. (ναί) Μι-κρὸν Τζόκεϋ (ἔλαβα) χαίρω πού πέρα-σες τόσο καλὸ καλοκαίρι· καλὴ πρόοδος τώρα στὸ σχολεῖο) Ἀντιόπη (ἔλαβα· δὲν παίρζεις, τώρα θὰ μοῦ γράψῃς ὅταν εὐκαιρῇς· μπράβο ὅμως πού, 14 μόνο χορ-νῶν, εἶσαι στὴν Β' τοῦ Γυμνασίου) Στέ-φανον τῆς Δόξης (λυσόχαρτο ἔστειλα· οἱ ἀπαντήσεις ἔφθασαν ἐγκαίρως) Ἀνθὴν Ἀνθεμον (καλῶς νὰ ἔλθῃς!) Ἀδγερινὸν (βραβεῖο καὶ λυσόχαρτο ἔστειλα) Βιόλαν (καλῶς ἦλθες· ὅχι, τώρα δὲν ἔχω πολλὰς ἀξιώσεις· θὰ μοῦ γράψῃς μόνο ὅταν θὰ σοῦ ἐπιτρέπουν τὰ μαθήματα· γιὰ τὰ καλὰ λό-για εὐχαριστῶ) Ἰαβέρην (ναί, σ' ὅλα σχεδὸν τὰ «Νεοελληνικά» ὑπάρχουν κομ-μάτια τοῦ κ. Φαίδωνος μὲ τὴ βιογραφία του· καὶ βέβαια μὲ ἐξοχιστὸ καμάρι τὰ διαβάζουν τὰ Διαπλάσπουλα· ἐξήγησα γιὰ τοιοῦς λόγους κατήγγισα αὐτὰ τὰ Δημο-ψηφίσματα· ὁ κυριώτερος εἶναι πού ἐλά-χιστοι πιά λάβαιναν μέρος κι' ἔτσι κανέ-να ἐνδιαφέρον δὲν εἶχαν) Ὀνειρον τοῦ Δάντου (τὰ ἔλαβα ὅλα) Ἀρσακιάδα Νο 7 (ἔστειλα 25 τετραδία) Ἀνθος Ἀ-νεμώνης (φυλλ. ἔστειλα) Ἰπτάμενον Ἀε-τόν, Ρέλιαν, Τρομοκρατίαν, Μαργαρίταν Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 10 Ὀκτωβρίου, θὰ παντῆσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 275ου Διαγωνισμοῦ. Αἱ λύ-σεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 19 Δεκεμβρίου.

602. Λογοπαικτικὸς Συλλαβόγραφος

Ἄν δῆς ἄξαφνα μπροστά σου
Μακρινὰ βουνὰ—φαντάσου—
Γιὰ τὴν ὑψηλότητά τους
Τί θὰ πῇς;—Μά... τὸνομά τους!
Τῶνης Ρεᾶλης

603. Στοιχειόγραφος

Δὲν ἔχει πονηριές,
Δὲν ἔξρει τὸ κακὸ...
Τοῦ κόβεις τὸ λαιμό;
Ποτάμι τώρα ιδές.

Λευκάτας

604. Μεταγραμματισμός

Βγάλε Δέλτα, βάλε Πι,
Ἄψε-σβύσε κι' ἀστραπή,
Κι' ἀπ' αὐτὸ πού ὅλοι πατοῦμε,
Ἐνα ἡμίθεο θὰ ἰδοῦμε,
Ποῦ μακρὰ ἀπ' τὴν Ἑλλάδα
Τὸν ἐγέννησε... ἀγελάδα.

Δόνα Κλάρα

605. Αἶνιγμα

Τὸ ἀρσενικὸ μου, ἀπαίσιον,
Κάθε θνητὸ θὰ πάρῃ
Τὸ θηλυκὸ μου, ἑξαίσιον,
Νιότη. ὁμορφία καὶ χάρις.

Βασίλισσα τοῦ Πόνου

606. Δικτυωτὸν

* * * * * = Φυτὸν κοινότατον
* * * * * = Πόλις τῆς Ἑλλάδος
* * * * * = Ὑπάρχουν μεγάλα
* * * * * [καὶ... μικρὰ]
* * * * * = Ἐργαλεῖον

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Ἰδιότροπος

607. Κρυπτογραφικὸν

1 2 3 4 5 6 4 = Νεοελλην ποιητῆς
2 3 2 4 = Πόλις τῆς Ἰσπανίας
3 2 = Θεὸς
4 1 2 3 6 4 = Ἰχθὺς
5 2 3 2 = Συναίσθημα
6 1 6 4 = Φυτικὸν ὕγρον

Ναῖς

608-612. Μαγικὸς Σύνδεσμος

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος εἰς
ἐκάστην τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς
συνδέσμου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχη-
ματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλ-
λαι τόσαι λέξεις:

ἄξιος, ἔνεκα, Γέλων, ὁμάς, ἄρτος.
Ἐρείκη

613. Διπλὴ Ἀκροστιχίς

Τὰ μὲν ἀρχικά τῶν κάτωθι ζητου-
μένων λέξεων ἀποτελοῦν κράτος εὐρω-
παϊκόν, τὰ δὲ τρίτα ἀρχαῖον περίφη-
μον στρατηγόν:

1, Στρατηγὸς Θηβαῖος· 2, Υἱὸς τοῦ
Ἀπόλλωνος· 3, Πόλις τῆς Ἰταλίας· 4,
Μέγας ἐφευρέτης· 5, Ποταμὸς τῆς Ἰ-
ταλίας· 6, Βασίλισσα τῆς Ἰσπανίας
7, Ρήτωρ ἀρχαῖος.

Μυστηριώδης

614. Ἑλληνοποσύνφωνον

ιο - ασηα - η - οα - οι
(Περίφημος ἐπιγραφή).

Λευκάτας

615. Γρίφος

τι	χις	τι	ο	
χις		χις	ο	ο
τι	ι	τι	σι	
χις		χις	ο	ο
τι	χις	τι	ο	
τι				

Μαγνήτης

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 32

424. Παραφώνη (παρά, φῆ, νῆ).—425.
Βοῦς-πούς.—426. Πατρίς-ἄπατρίς.—
427. Τὸ σπύργο.—428.

Α Χ Α Ρ Ν Α Ι 429. ΕΦΙΑΛΤΗΣ
Χ Ω Ρ Ι Ο Ν (φιλία, ἴλη, Ἄ-
Α Ρ Α Ζ Ω τλας, λαλιά, ταφή,
Ρ Ι Ζ Α Ἡσαίας, σαφής).
Ν Ο Ω —430-434. Τὸ πτε-
Α Ν ρωτον εἶναι τὸ Χ.
Ι Χανιά, Ἀχαΐα, Μα-

χαράβια, Βακχυλίδας, Σπερχειός.—
435. ΣΚΟΠΑΣ (Ἰσαάκ, ἸΚαρία, ΣΟ-
φοκλῆς, ΣΠάρτη, ΝΑυσικά, Ἰσπανία)
—436. Μὴ πλοῦτει κακῶς.—437. Ἡ αἰ-
δὼς εἶναι συναίσθημα (οἱ ἐδῶ σὺν αἰ,
σὺν ἐς θύμα).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΔΕ'—599]

Ἀετὶ Καρδούλα, ἀκόμα περιμένω
τετραδιάκι σου. Γιατί ἄργεῖς ἐτοι;
Ἀγκάθι

[ΔΕ'—600]

Ἀετὶκὸν Ἄλας. Comment va l' Etu-
de? Dans ces jours je viendrai
peut-être à Athènes.

Κίτρινη Ἀράχνη

[ΔΕ'—601]

Δόνιφιν, Γελαστὸ Ὑπολοχαγέ, πότε θὰ
μοῦ ἀνταποδώσῃς τετραδιάκι;

Κίτρινη Ἀράχνη

[ΔΕ'—602]

Εἰς τὰς τετραδιάκι, εὐγενικὲς Διαπλά-
σοῦλες, θὰ μὲ γέμιζες χαρὰ. Ἀπαν-
τῶ ἀμέσως. Δίσις: Ἑλένην Παγιαῦλα, Λει-
βάδια—Χίος. Ἀγνούλα

[ΔΕ'—603]

Διαπλάσπουλα-ες! Παραδοθῆτε! Ὁ-
λους θὰ σὰς ἀποκαλύψῃ ὁ:

ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΗΣ

[ΔΕ'—604]

Χίλιες καρδιόβγχιτες εὐχούλες στὸν
ἐορτάζοντα ἀγαπητὸ μας Πρόεδρο
Στέφανο τῆς Δόξης.

«ΕΛΕΓΘΕΡΗ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ»

[ΔΕ'—605]

Παραιτηθέντος τοῦ Συμβούλου τοῦ Συλ-
λόγου ἐξελέγη τοιοῦτος ὁ Πρίγκιψ
Σερνίν. «ΕΛΕΓΘΕΡΗ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ»

[ΔΕ'—606]

Ἀποτελέσματα διαγωνισμοῦ μου: 1ον)
Ἀγκάθι. 2ος) Σαρπηθῶν. 3ον) Ἐανθὸ
Ἀγγελούδι. 4ος) Ἑπαινος: Ἰαβέρης. Λοι-
ποὺς εὐχαριστῶ. Ἰδιαίτερος Δόνιφιν (ἔ-
λαβα) καὶ Ἀγνή Σουζάνα. Βραβεῖα ἐστά-
λησαν. Ἀετὶκὸν Ἄλας

[ΔΕ'—607]

Κίτρινη Ἀράχνη, διευθύνσεις;
Ἀγροσυτάτικο Δελτινὸ

[ΔΕ'—608]

Διαπλάσπουλα-ες, ὁ μυστηριώδης ΚΟ-
ΜΗΣ ΜΟΝΤΕΧΡΗΣΤΟΣ ἐρχεται μυ-
στηριωδῶς μὲ πολλὰς ἐκπλήξεις. Περιμένετε!

[ΔΕ'—609]

Στὸν διαγωνισμὸν μὰς πήραμε λίγες ἀ-
παντήσεις. Ἀπ' αὐτὰς βραβεύουμε τοὺς
Ὀλιβιέρο Κρόμβελ καὶ Μαργιολάνι.
Λοιποὺς ὑπερευχαριστοῦμε.

Σφιγξ—Γρίφος

[ΔΕ'—610]

Ἀναγνωρίζω τὸ σφάλμα μου, ἀποκαλύ-
πτω τὸν προδότην. Διαβολάνι—Βέρ-
γη. Σεληνιώτικος Ὀρίζων